

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chandler_Raymond-Vystreny_u_Cyrana.PDB

PDB Name: Chandler_Raymond-Vystreny_u_Cyr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.10.2003
Modification Date: 20.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Výstřeny u ,Cyrana'

Raymond Chandler

(1)

Ted Malvern měl rád déšť; rád ho cítil, rád ho slyšel, rád ho číchal. Vystoupil ze svého kupé značky LaSalle a chvíli zůstal stát před postranním vchodem do hotelu Carondelet, límec modrého semišového pláště zdvižený až k uším, ruce v kapsách, mezi rty schlíplé visící světlé cigarety. Pak prošel kolem holičství, dragstóru a parfumerie s poličkami vkusně zbarvených lahviček, seřazených jako sbor při finále broadwayského muzikálu, dovnitř do hotelu.

Déšť neustával.

Obešel zlatě kanelovaný sloup a nastoupil do zdviže s vyčalouněnou podlahou.

"Zdarek, Alberte. Prima déšť. Deváté."

Štíhlý, unaveně vypadající mládenec v bledě modré a stříbrné uniformě zadržel rukou v bílé rukavici zavírající se dveře a řekl: "Ale pane Malverne, snad si nemyslíte, že neznám vaše poschodí?"

Bleskem vyjel do devátého, aniž si všiml signálních světýlek, prudce otevřel dveře, pak se znenadání opřel o stěnu kabiny a zavřel oči.

Malvern se zarazil a blýskl po něm světle hnědýma očima. "Co je ti, Alberte? Nemocný?"

Chlapec se přinutil k chabému úsměvu. "Dělám už druhou šichtu. Corky je marod. Má vředy. Třeba jsem se jenom pořádně nenajedl."

Vysoký hnědooký muž vylovil z kapsy zmuchlanou pětidolarovou bankovku a strčil ji chlapci pod nos. Ten vypoukl oči a narovnal se.

"Jemine, pane Malverne! Já vás nechtěl..."

"Nech toho, Alberte! Co je pět dolarů mezi kamarády? Sněž si za to něco pořádného."

Vyšel ze zdviže a vykročil do chodby. Polohlasně si ulevil: "Tede, jsi kořen!"

Zpoza rohu se vyřítíl nějaký muž, málem ho srazil k zemi, mihl se kolem něho a pádlil ke zdviži.

"Dolů!" Procpal se zavírajícími se dveřmi.

Malvern zahlédl bílou strnulou tvář pod kloboukem, mokrým od deště a hluboko staženým do čela; dvě prázdné, hodně blízko sebe položené černé oči. Oči s oním typickým, jemu dobře známým výrazem. Oči narkomana.

Kabina klesla jako olovnice. Malvern se na chvíli zahleděl na místo, kde předtím byla, pak šel dál chodbou a zahrnul za roh ke svému pokoji.

Před ním v otevřených dveřích čísla 914 ležela dívka, napůl vevnitř, napůl na chodbě.

Ležela na boku v lesklém, ocelově šedém domácím obleku, tvář vtisštěnou do okraje běhounu na chodbě. Měla husté, nazlátlé, s dokonalou přesností zvlněné vlasy. Ani jediná kadeř nebyla v nepořádku. Dívka byla mladá, velmi hezká a nevypadala jako mrtvá.

Malvern se shýbl a sáhl jí na tvář. Byla teplá. Opatrně jí nadzdvihl vlasy a spatřil podlitinu.

"Obušek." Pevně přitiskl rty za zuby.

Uchopil ji do náruče, přenesl ji přes předsíňku do obývacího pokoje jejího apartmá a položil ji na velkou velurovou pohovku před falešným krbem s plynovými hořáky v podobě polen.

Ležela bez hnutí, oči zavřené, obličej pod líčidlem zmodralý. Malvern zavřel vnější dveře, vrátil se do předsíňky a zdvihl jakýsi předmět, který se bíle odrazil od podlahy. Byla to automatická sedmiranovka, dvaadvacítká s kostěnou rukojetí. Číchl k ní, zastrčil ji do kapsy a vrátil se k dívce.

Z náprsní kapsy vytáhl velkou plochou láhev z tepaného stříbra, odšrouboval uzávěr, prsty rozevřel dívčina ústa a nalil whisky mezi drobné bílé zuby. Dívka se zakuckala, vytrhla mu hlavu z dlaně a otevřela oči. Byly tmavomodré s fialovým odstínem. Zaplápolalo v nich světlo, ale jen slabě.

Malvern si zapálil cigaretu a shlížel k ní dolů. Znovu se trochu pohnula. Za chvíli zašeptala: "Ta vaše whisky mi chutná. Můžete mi dát ještě trochu?"

Malvern přinesl z koupelny sklenici a nalil do ní whisky. Dívka se velmi pomalu nadzdvihla, sáhla si na hlavu a zasténala. Pak mu vzala sklenici z ruky a vytrénovaným pohybem zápěstí hodila nápoj do sebe.

"Ještě pořád mi chutná," řekla. "Kdo jste?"

Měla hluboký, hebký hlas. Jeho zvuk se mu zamlouval. Řekl: "Ted Malvern. Bydlím tady na chodbě o kus dál v čísle

devět set třicet sedm."

"Asi... asi jsem omdlela, hádám."

"Hm. Někdo vás uzemnil, andílku." Třpytnýma očima se zkoumavě zahleděl do jejích. V koutcích úst mu cukal úsměv. Oči se jí rozšířily. Dostaly skelný lesk, lesk ochranné vrstvy emajlu.

"Toho chlapa jsem zahlédl. Byl až po uši plný koksu. A tady máte svou pistoli." Vytáhl ji z kapsy a podržel ji na dlani.

"Teď abych si asi vymyslela nějakou pohádku, že?" pravila dívka pomalu.

"Kvůli mně nemusíte. Jestli v něčem lítáte, mohl bych vám třeba pomoci. Záleží na tom."

"Na čem?" Hlas měla chladnější, ostřejší.

"Na tom, oč jde," řekl tiše. Vytáhl z malé pistole zásobník a pohlédl na horní náboj. "Podívejme, tombakové projektily. Zřejmě víte, čím střílet, andílku."

"Musíte mi bezpodmínečně říkat andílku?"

"Nevím, jak se jmenujete." Uculil se na ni, přistoupil k psacímu stolu před oknem a položil na něj zbraň. Na stole byl stojánek s koženým rámečkem, v němž byly vedle sebe dvě fotografie. Napřed na ně Malvern jen nedbale mrkl, ale vzápětí upoutaly jeho pozornost. Hezká snědá žena a hubený blondák, jehož vysoký tuhý límec, kravata s velkým uzlem a úzké klopky svědčily, že fotografie je dost stará. Upřeně se na muže zahleděl.

Dívka za ním poznamenala: "Jsem Jean Adrianová. Vystupuji jako tanečnice u 'Cyrana'."

Malvern pořád ještě studoval fotku. "Benny Cyrano je můj dobrý známý," prohodil roztržitě. "To jsou vaši rodiče?"

Obrátil se a pohlédl na ni. Pomalu zdvihla hlavu. V tmavomodrých očích se jí objevilo něco, co mohl být strach.

"Ano. Jsou už mnoho let mrtví," odpověděla mdle. "Další otázka?"

Rychle se vrátil k pohovce a postavil se před ni. "Jistě, jsem všetečný," řekl bez obalu. "A co má být? Tohle je mé město. Můj táta je kdysi řídil. Starý Marcus Malvern, přítel lidu. Tohle je můj hotel. Kus mi ho patří. Ten narkomanský holomek mi připadal jako zabiják. Proč bych vám neměl chtít pomoci?"

Blondýnka na něho unyle pohlédla. "Ta vaše whisky mi pořád ještě chutná," řekla. "Mohla bych se..."

"Hoďte ji do sebe rovnou z láhve, andílku. Vklouzne vám tam rychleji."

Prudce vstala a obličej jí malounko zbledl. "Mluvíte se mnou, jako bych byla podvodnice," osopila se na něho. "Tak vám to tedy povím, když na tom trváte. Někdo vyhrožuje mému příteli. Je boxer a chtějí na něm, aby prohrál jistý zápas. Teďka se ho pokoušejí přitlačit ke zdi mým prostřednictvím. Stačí vám to?"

Malvern vzal klobouk z židle, vyňal cigaretu z úst a zamáčkl ji v popelníku. Klidně pokýval hlavou a změněným hlasem řekl: "Promiňte." A vykročil ke dveřím.

Uchichtnutí se ozvalo, až když byl napůl cesty ke dveřím. Za jeho zády dívka tiše řekla: "Vy jste ale vztekoun! A zapomněl jste si láhev."

Vrátil se a zdvihl láhev. Nečekaně se sklonil, vzal dívku za bradu a políbil ji na ústa. "K čertu s vámi, andílku. Líbíte se mi," řekl měkce.

Vyšel do předsiňky a ven na chodbu. Dívka se dotkla jedním prstem rtů a pomalu jím přejížděla sem tam. Na obličejích měla plachý úsměv.

(2)

Tony Acosta, vrchní poslíček, byl štíhlý, snědý a křehký jako dívka, s útlýma jemnýma rukama, sametovýma očima a tvrdými malými ústy. Stál ve dveřích a řekl:

"Sedmá řada bylo to nejlepší, co jsem dokázal sehnat, pane Malverne. Ten Deacon Werra není špatný a Duke Targo je příští šampion v lehké váze."

"Pojď dovnitř na skleničku, Tony," vyzval ho Malvern. Přešel k oknu a vyhlížel ven na déšť. "Jen jestli ho nechají," dodal přes rameno.

"Díky – ale jen kapičku, pane Malverne."

Snědý chlapec si na podnose stojícím na imitaci sheratonského psacího stolu pečlivě namíchal drink. Podržel láhev proti světlu a opatrně si odměřil dávku, dlouhou lžící pozvolna cinkavě zamíchal led, usrkl, usmál se a vycenil drobné bílé zuby. "Targo je klasa, pane Malverne. Je rychlý, mazaný, v obou rukou má sílu, má kuráž a nikdy necukne ani o krok."

"Jenže musí tancovat, jak mu to poručí jeho chleboďárci," utrousil Malvern.

"No, zatím mu pořádného soupeře ještě nepředhodili," namítl Tony.

Déšť bičoval okenice. Velké kapky se rozprskávaly a stékaly po skle v drobounkých vlnkách.

"Je to šupák. Úspěšný a pohledný, ale přesto šupák."

Tony zhluboka vzdechl. "Škoda, že tam nejdu. Dokonce mám večer volno."

Malvern se pomalu otočil, přistoupil k psacímu stolu a namíchal si drink. Na tvářích mu vyskočily dvě tmavorudé skvrny a hlas měl unavený, zpěvavý. "Ach tak. Co ti brání?"

"Bolí mě hlava."

"Zase jsi bez peněz, co?" málem na něj Malvern vyjel.

Snědý chlapec na něho pohlédl úkosem zpod dlouhých řas a mlčel.

Malvern sevřel levou ruku v pěst a pozvolna ji rozevřel. Oči mu ztemněly.

"Stačí požádat Teda," vzdychl. "Starého dobráka Teda. Z toho peníze jen tečou. Je to bačkora. Stačí požádat Teda."

Dobrá, Tony, tady máš peníze a kup si dva lístky."

Sáhl do kapsy a podával mu bankovku. Snědý chlapec se zatvářil dotčeně. "Jemine, pane Malverne, já bych nechtěl, abyste si myslel..."

"Nech toho! Co je vstupenka na box mezi kamarády? Kup si dvě a vezmi s sebou dívku. K čertu s tím Targem!"

Tony Acosta vzal bankovku. Chvilí pozorně hleděl na staršího muže. Pak velmi tiše řekl: "Raději bych šel s vámi, pane Malverne. Před Targem padá všechno naznak, a nejenom v ringu. Jednu blond šťabajznu má přímo tady na poschodí. Slečnu Adrianovou, v devětsetčtrnáctce."

Malvern ztuhl. Pomalu odložil sklenici a otáčel jí na stole. Hlas mu trochu ochraptěl. "Přesto je to šupák, Tony. Dobrá, a napřed se půjdeme spolu navečeřet. Sejdeme se v sedm před tvým hotelem."

"Jemine, to je prima, pane Malverne."

Tony Acosta tiše odešel a nehlučně zavřel vnější dveře.

Malvern stál u psacího stolu, konečky prstů přešel po jeho povrchu, oči sklopené k podlaze. Prostál tam hodnou chvíli.

"Ted Malvern, největší kořen Ameriky," ulevil si vztekle nahlas. "Chlápek, který si hraje na milosrdného Samaritána a je blázen do každé poběhlíce. Jo."

Dopil, podíval se na náramkové hodinky, nasadil si klobouk, oblékl modrý semišový plášť a vyšel. Před číslem 914 se zastavil, zdvihl ruku, aby zaklepal, pak ji spustil, aniž se dotkl dveří.

Pomalu kráčel ke zdvižím a sjel dolů na ulici a k svému zaparkovanému vozu.

Redakce Tribuny byla na rohu Čtvrté ulice a Spring Street. Malvern zaparkoval před vchodem pro zaměstnance, vešel do budovy a rozhrkanou zdviží vyjel do čtvrtého poschodí. Obsluhoval ji stařík s vyhaslým doutníkem v ústech a stočeným časopisem, který držel celou dobu dvacet centimetrů před nosem.

Ve čtvrtém poschodí byl na velkých dvojítech dveřích nápis: "Redakce místních zpráv". Před nimi seděl u malého psacího stolu s domácí telefonní centrálou další stařík. Malvern zatřásl na stůl. "K Adamsovi. Jmenuji se Ted Malvern."

Stařík cosi zamumlal do přístroje, stisknutím knoflíku otevřel dveře a kývl bradou.

Malvern vstoupil a prošel kolem podkovovitého redakčního stolu a řady malých psacích stolů, na nichž klepaly psací stroje, k hubenému nazrzlému muži na konci místnosti. Nohy mu spočívaly na vytažené zásuvce, zátylek opíral o opěradlo nebezpečně nakloněné otáčecí židle, velkou dýmku v ústech mířil kolmo na strop a zřejmě neměl co dělat.

Když se Malvern u něho zastavil, sklopil oči dolů, jinak se ale nepohnul, a procedil kolem náústku: "Nazdárek, Tedy."

Jak se daří horním deseti tisícům?"

Malvern odpověděl: "Co takhle nahlédnout do vašeho archívu? Jde mi o nějakého Courtwaye. Přesně řečeno o Johna Myersona Courtwaye, senátora státu Kalifornie."

Adams spustil nohy na podlahu. Opřel se o okraj stolu a napřímil se. Dýmku vyrovnal do vodorovné polohy, odplivl si do koše na papír a řekl: "O toho starého rampoucha? Kdo se o toho kdy zajímal? Milerád." Unaveně vstal, podotkl:

"Tak pojď, starej," a vykročil podél stěny.

Prošli kolem další řady psacích stolů a tlusté dívky s rozmazaným líčidlem, která psala na stroji a hihňala se nad tím, co psala. Dalšími dveřmi vešli do velké místnosti, v níž vedle sebe stály dvoumetrové řady kartoték, tu a tam oddělené výklenky s malým stolem a židlí. Adams vytáhl jednu z kartoték, zalovil v ní a položil na stůl desku s materiály.

"Uveleb se. Oč jde?"

Malvern se opřel loktem o stůl a probíral se tlustým svazkem výstřižků. Byly nudné, politického obsahu, nic pro titulní stránku. Senátor Courtway prohlásil to či ono o té či oné pro veřejnost důležité záležitosti, měl projev na té či oné schůzi, ocestoval tam či onam a vrátil se odtamtud. Prostě nic, co by vypadalo nějak zajímavě.

Malvern si prohlédl několik hrubozrných obrázků hubeného bělovlasého muže s prázdným obličejem, zapadlým,

tmavým očima, v nichž nebyla ani jiskra, ani lidské teplo. Po chvíli řekl: "Máš obrázek, který bych mohl stopit?"

Adams vzdychl, protáhl se a zmizel za řadou kartoték. Vrátil se s malou úzkou černobílou fotkou a hodil ji na stůl.

"Můžeš si ji nechat. Máme tucty dalších. Ten chlap bude žít věčně. Mám ti na ni opatřit jeho autogram?"

Malvern přimhouřil oči a dlouhou chvíli si fotku prohlížel. "Prima. Byl Courtway někdy ženatý?"

"Rozhodně ne od doby, co jsem vyrostl z plenek," zavrčel Adams. "Nejspíš nikdy. Poslyš, oč tady k čertu kráčí?"

Malvern se na něho klidně usmál. Vytáhl plochou láhev a postavil ji na stůl vedle desek. Adamsovi se rázem rozzářila tvář a natáhl po ní dlouhou paži.

"Takže jakživ dítě neměl," usoudil Malvern.

Adams na něho zamžoural přes láhev. "No – alespoň oficiálně ne, řekl bych. A soudě podle toho jeho ksichtu, tak určitě ne." Zhluboka se napil, oťel si rty a znovu si lokl.

"A to je opravdu podivné," řekl Malvern. "Napij se ještě třikrát – a zapomeň, žeš mě kdy viděl."

(3)

Tlust'och se zblízka naklonil k Malvernovu obličejí. Zasípal: "Myslíte, že to mají sfouknutý, sousede?"

"Bodejt'. Vyhraje Werra."

"Vo kolik?"

"Napřed si spočtete, co máte v kapse."

"Mám pět kil, co se chtějí rozmnožit."

"Beru," řekl Malvern bezvýrazně a nespouštěl zrak z nazlátlé hlavy v první řadě. Pod dokonale zvlněnými vlasy byla bílá večerní pláštěnka s bílým kožíšninovým límcem. Obličej vidět nemohl. Ani to nepotřeboval.

Tlust'och zamžikal a obezřetně vytáhl z kapsy vesty tlustou náprsní tašku. Rozložil ji na kolenou, odpočítal z ní deset padesátidolarových bankovek, stočil je a tašku si zase nacípal k žebřím.

"Teď jste na řadě vy, podšívko," řekl. "Vývalte své prachy."

Malvern stočil oči zpátky, vytáhl plochý svazek stovek a prohrábl je. Zpod potištěné pásky vysoukal pět bankovek a ukázal je tlust'ochovi.

"Páni, tohle je pěkná nadílka," řekl tlust'och. Znovu se naklonil k Malvernovu obličejí. "Jsem Skeets O'Neal. Nevypaříte

se mi pak, co?"

Malvern se velmi pomalu usmál a vrazil peníze tlust'ochovi do ruky. "Jsem Ted Malvern, syn starého Marcuse Malverna. Umím střílet rychleji než vy běžet a potahovačky z toho nemám."

Tlust'och se prudce a dlouze nadechl a opřel se dozadu. Tony Acosta vrhl vlahý pohled na peníze v tlust'ochově pevně sevřené baculaté ruce. Olízl si rty a rozpačitě se usmál na Malverna. "Páni, to jsou oknem vyhozené peníze, pane Malverne," zašeptal. "Ledaže jste se něčeho domákl."

"Stačilo to, abych riskoval pět stovek," bručel Malvern.

Gong oznámil začátek šestého kola.

Těch pět prvních kol nestálo za nic. Velký blondák, Duke Targo, se nenamáhal. Brunet, Deacon Werra, svalnatý, pružný Polák se zkaženými zuby a jenom dvěma karfiolovými ušima, měl sice sílu, ale neuměl nic jiného než soupeře sevřít do zuřivého klinče nebo se rozmáchnout k obrovitému úderu, který začínal v suterénu a nikdy nepřistál. Zatím stačil alespoň jen na to, že si nepustil Targa k tělu. Fanoušci za to Targa vypískávali ostošest.

Když odnesli stoličku z ringu, povytáhl si Targo černostříbrné trenýrky a trochu křečovitě se usmál na dívku v bílé pláštěnce. Byl to velmi pohledný chlapík bez jediné jizvičky. Krev na levém rameni pocházela z Werrova nosu.

Zazněl gong a Werra vyrazil přes ring. První rána se odrazila od Targova ramene, ale pak se mu podařilo umístit levý hák. Targo z něho nadělal víc, než v něm bylo. Padl do provazů, vzhopil se a sevřel Werra do klinče.

Malvern se tiše usmál do tmy.

Soudce je snadno od sebe odtrhl. Targo se tomu nebránil. Werra se pokusil o direkt, ale nestrefil se. Chvilku kolem sebe poskakovali. Z galérie jim k tomu pískali valčík. Pak se Werra rozmáchl až od samých nohou k úderu. Targo zřejmě na to čekal, čekal na to, až ho to praští. Na obličej měl nepřirozený křečovitý úsměv. Dívka v bílé pláštěnce prudce vstala.

Werrova pravička jen lehce zavadila o Targovu bradu. Targem to skoro ani neotřásl. Rozmáchl se a udeřil pravičkou Werra nad oko. Levačkou zasadil Werrovi hák do brady a pak ho pravičkou praštil skoro do téhož místa.

Černovlasý mládenec padl na všechny čtyři, pomaloučku se svezl na zem a zůstal ležet s oběma rukavicemi pod sebou. Za pískotu a posměchu byl odpočítán.

Tlust'och se rozzářeně vydrápal na nohy a řekl: "Co vy na to, kamaráde? Pořád si myslíte, že to měli sfouknutý?"

"Asi je někdo vyfoukl," řekl Malvern hlasem stejně bezvýrazným jako policejní rozhlas.

"Na shledanou, kamaráde," řekl tlust'och. "Bejvám tu často." A jak lezl přes Malverna, kopl ho do kotníku.

Malvern seděl bez hnutí a díval se, jak se hlediště vyprazdňuje. Boxeři a jejich sekundanti sestoupili po schodech pod ring.

Dívka v bílé pláštěnce zmizela v davu. Světla pohasínala a stodolovitá hala vypadala hole a nepřívětivě.

Tony Acosta pozoroval muže v pruhovaném overalu, jak sbírá mezi sedadly papír, a netrpělivě sebou vrtěl.

Malvern se najednou zdvihl a řekl: "Půjdu si s tím šupákem promluvit, Tony. Počkej na mě venku ve voze."

Rychle vyšel vzhůru svazujícím se hledištěm do vestibulu mezi stále ještě odcházející diváky z galérie. Otevřel šedivé dveře s nápisem "Vstup zakázán" a prošel chodbou k dalším, stejně označeným dveřím. Před nimi stál strážný v rozepnuté vyrudlé khaki kazajce: v jedné ruce držel láhev piva, v druhé karbanátek.

Malvern zamával policejní průkazkou a strážný odstoupil stranou, aniž na ni pohlédl. Jak Malvern procházel vedle něho do dlouhé chodby lemované očíslovanými dveřmi, spokojeně si škytl. Za nimi bylo rušno. Na výplni čtvrtých dveří po levé straně byl připínáčkem připíchnutý lístek s načmáraným jménem "Duke Targo".

Malvern je otevřel a přivítal ho hluchý šum neviditelné sprchy.

V úzké a zcela holé místnosti seděl u masážního stolu, na němž bylo pohozeno šatstvo, muž v bílém svetru. Malvern v něm poznal Targova hlavního sekundanta. Zeptal se: "Kde je Duke?"

Muž ve svetru ukázal palcem směrem k šumící sprše. Vtom odtud vyšel muž a postavil se Malvernovi do cesty. Byl vysoký a měl kudrnaté hnědé vlasy, místy prošedivělé jako ocel. V ruce držel velkou sklenici. Tupě se lesknoucí obličej svědčil o tom, že je namol. Vlasy měl vlhké, oči podlité krví. Rty se mu kroutily a vyrovnávaly do rychlých, nic neříkajících úsměvů. Nezřetelně řekl: "Vy...padni, vo...šou...ste."

Malvern klidně zavřel dveře, opřel se o ně a sáhl pod rozepnutý modrý plášť do kapsičky u vesty, aby vytáhl pouzdro na cigarety. Na chlapíka s kudrnatými vlasy ani nepohlédl.

Ten najednou švihl volnou pravou paží vzhůru, vsunul ji pod sako a zase ji vytáhl. Ocelově modrý revolver se tupě odrážel od světlého obleku. Ze sklenice v levačce vyšplouchlo několik kapek.

"Nic takovýho!" štěkl.

Malvern velice pomalu vyndal pouzdro na cigarety, podržel je v ruce, otevřel je a vložil si cigaretu do úst. Modrý revolver na něho mířil z nebezpečné blízkosti, ovšem dost rozkolísaně. Ruka držící sklenici cukala v jakémsi trhavém rytmu.

Malvern prohodil nedbale: "Bodejt'. Vy přece musíte počítat s trably!"

Muž ve svetru vstal od masážního stolu. Zůstal bez hnutí stát a hleděl na pistoli. Kudrnatý chlapík řekl: "Na trable si potrpíme. Prošacuj ho, Miku."

Muž ve svetru řekl: "S tímhle nechci mít nic společného, Shenvaire. Panenko skákavá, zachovejte klid. Jste ožraly jako Dán."

Malvern řekl: "Klidně mě prošacujte. Nemám žádnou zbraň."

"Nic takového," řekl muž ve svetru. "Tenhle člověk je Dukeův osobní strážce. Mě vynechte."

Kudrnatý chlapík řekl: "Správně, jsem namol," a zahihňal se, "co na tom?"

"Jste Dukeův přítel?" zeptal se muž ve svetru.

"Mám pro něho informaci."

"Jakou?"

Malvern mlčel. "No prosím," řekl muž ve svetru a rozmrzele pokrčil rameny.

"Víte co, Miku?" vyhrkl pojednou vztekale kudrnatý chlapík. "Myslím, že tenhle mizera chce můj flek. K čertu, jistě.

Vypadá jako vošoust. Nejste náhodou čmuchal, pane?" A šťouchl hlavní Malverna do břicha.

"Jo," řekl Malvern. "A tu bouchačku vrážejte do břicha sobě!"

Kudrnatý chlapík trochu pootočil hlavu a zazubil se dozadu přes rameno. "Co vy na to, Miku? Je to čmuchal. Určitě chce můj flek. Na beton."

"Dejte tu stříkačku pryč, pitomče," vyzval ho muž ve svetru znechuceně.

Kudrnatý chlapík se ještě víc otočil: "Mám ho přeci chránit, ne?" postěžoval si.

Téměř nedbalým pohybem ruky, v níž držel pouzdro na cigarety, mu Malvern srazil revolver stranou. Kudrnatý chlapík prudce otočil hlavu nazpátek. Malvern k němu přistoupil a prudce ho udeřil do žaludku; předloktím přitom odstrčil zbraň. Kudrnatý chlapík škytl a vyšplíchl obsah sklenky na Malvernův plášť. Sklenka spadla na podlahu a roztříštila se. Modrý revolver mu vyklouzl z ruky a odlétl do kouta. Muž ve svetru skočil za ním.

Šumění sprchy nepozorovaně ustalo. Do místnosti vešel blondatý boxer, důkladně si třel tělo ručníkem a s otevřenými ústy hleděl na to, co se děje.

"Tak to skončíme, ne?" poznamenal Malvern, odstrčil kudrnatého chlapíka od sebe a přitom mu pravičkou dal pořádnou slupku do brady. Kudrnatý chlapík klopýtavě přelétl přes místnosti narazil na zeď, sklouzl po ní a zůstal sedět na podlaze.

Muž ve svetru hmátl po zbrani, zůstal nehnutě stát a pozoroval Malverna.

Malvern vytáhl kapesník a otřel si vpředu plášť. Targo zatím pomalu sklapl velká, pěkně formovaná ústa a začal si znovu přejíždět ručníkem sem tam po hrudi. Za chvíli řekl: "Co jste sakra zač?"

"Býval jsem soukromý detektiv. Jmenuji se Malvern. Myslím, že potřebujete pomoc."

Targův od sprchy zrudlý obličej zčervenal ještě víc. "Proč?"

"Doslchl jsem se, že jste se měl dát porazit, a myslím, že jste se o to snažil. Werra si počínal pod psa. Nemohl jste si pomoci. To znamená, že jste teď v bryndě."

Targo velmi pomalu utrousil: "Za taková slova dostávají lidi do zubů."

Na chvíli se rozprostřelo v místnosti naprosté ticho. Opilec se posadil, zamrkal, pokusil se postavit na nohy a vzdal to.

Malvern rychle dodal: "Benny Cyrano je můj přítel. Je vaším promotorem, ne?"

Muž ve svetru se drsně zasmál. Pak otevřel revolver, vysypal náboje a odhodil ho na podlahu. Nato přistoupil ke dveřím, vyšel a dveře za sebou zabouchl.

Targo pohlédl na zavřené dveře, pak zpátky na Malverna a zvolna řekl: "Co jste vlastně slyšel?"

"Vaše přítelkyně Jean Adrianová bydlí v mém hotelu, na mém poschodí. Dnes odpoledne ji nějaký gauner přetáhl obuškem přes hlavu. Zrovna jsem tam byl, když ten chlapík vzal roha. Zanesl jsem ji do pokoje a leccos mi pověděla, co za tím je."

Targo si zatím oblékl spodky, ponožky a boty. Ze skříně vytáhl černou saténovou košili a navlékl ji na sebe. "Nic mi neřekla," pravil.

"Před zápasem? Bodejt' že ne."

Targo souhlasně přikyvl. "Jestli znáte Bennyho, tak jste nejspíš v pořádku. Ano, vyhrožují mi. Možná že to jsou jenom prázdné šplechty, možná že nějaký lump ze Spring Street chce přijít lacino k penězům. Boxoval jsem tak, jak jsem chtěl. A teď můžete vypadnout, pane."

Natáhl si černé kalhoty s vysokým pasem a k černé košili si uvázal bílou kravatu. Ze skříně vytáhl bílé, černě lemované seržové sako a oblékl si je. Z kapsy mu čouhaly tři špičky černobílého kapesníku.

Malvern zíral na jeho oblečení, couvl směrem ke dveřím a pohlédl dolů na opilce. "Prosím. Jak vidím, osobního strážce máte. Prostě mě to jen tak napadlo. Račte prominout."

Vyšel, tiše zavřel dveře a chodbou se vrátil do vestibulu a ven na ulici. V dešti prošel kolem rohu budovy k velkému šterkovému parkovišti. Zablikala na něho světla vozu a po mokrému šterku přijelo jeho kupé a zastavilo u něho. U volantu seděl Tony Acosta. Malvern k němu zprava přisedl a řekl: "Zajedeme na skleničku k 'Cyranov', Tony."

"Jemine, to je prima. Tam vystupuje slečna Adrianová. Víte, ta blondýnka, co jsem vám o ní vyprávěl."

"Vím. Mluvil jsem s Targem. Celkem se mi líbil – ale nelíbilo se mi, jak se obléká."

(4)

Gus Neishacker byl devadesátikilový elegán s náramně červenými tvářemi a tenkým, jemně vykrouženým obočím – obočím z čínské vázy. Přihlížel, jak vrchní usazuje skupinku hostů, a přitom nepřestával číchat k červenému karafiátu, který mu tkvěl v klopě širokoramenného smokingového saka. Jen co spatřil, že Malvern a Tony rozhrnuli závěs, vrhl na ně zářivý úsměv a vyšel jim vstříc s napraženou paží. "Nazdárek, Tede! Čekáte ještě někoho?"

"Ne, jsme jenom dva. Pan Acosta – Gus Neishacker, šéf provozu u 'Cyrana'."

Gus Neishacker potřásl Tonymu rukou, aniž na něho pohlédl. Řekl: "Počkejte, když jste tu byl naposledy..."

"Odjela z města," vpadl Malvern. "Dejte nám stůl u parketu, ale ne příliš blízko. My dva spolu netančíme."

Gus Neishacker vytrhl vrchnímu zpod paže jídelní lístek a sestoupil s nimi po pěti purpurových schodech ke stolům, lemuujícím oválný parket. Usedli. Malvern objednal dvakrát whisky se sodou a dva sendviče s vajíčkem, šunkou a cibulí. Neishacker předal objednávku číšníkovi, přitáhl si židli a posadil se ke stolu. Z kapsy vytáhl tužku a začal si na vnitřní stranu plochých zápalek kreslit trojúhelníčky.

"Viděl jste ty zápasy?" zeptal se jakoby nic.

"Vy tomu říkáte zápasy?"

Gus Neishacker se shovívavě usmál. "Benny mluvil s Dukem. Řekl, že jste na to kápl." Náhle pohlédl na Tonyho Acostu.

"Tony je v pořádku," ujistil ho Malvern.

"Prima. Prokažte nám laskavost, ano? Postarejte se, aby se to už příště nestalo. Benny má toho chlapce rád. Nechtěl by, aby se mu něco přihodilo. Kdyby byl přesvědčen, že za těmi výhružkami vězí někdo jiný než nějaký grázl ze sázkové kanceláře, který si z nás chtěl vystřelit, určitě by se postaral o jeho ochranu – o opravdovou ochranu. Benny nikdy nefinancuje víc než jednoho boxera, a toho si sakra pečlivě vybírá, znám ho!"

Malvern si zapálil cigaretu, koutkem úst vyfoukl kouř a klidně prohodil: "Nic mi do toho není, ale povím vám, že tu něco zapáchá. Na tyhle věci mám čich."

Gus Neishacker na něho chvíli civěl, pak pokrčil rameny. "Doufám, že se mýlíte." Rychle vstal a odcházel mezi stoly, občas se s úsměvem uklonil a promluvil s hosty.

Sametové oči Tonyho Acosty se rozzářily. Řekl: "Ježkovy oči, pane Malverne, opravdu myslíte, že půjde do tuhého?"

Malvern přikývl. Nic neřekl. Číšník před ně postavil objednané drinky a sendviče a odešel. Kapela na pódiu za oválným parketem spustila dlouhý tuš, na scénu vklouzl úhořovitý, zubící se konferenciér a přiložil rty k malému mikrofonu.

Program začal. Pod sprškou barevných paprsků vyběhla na parket řada polonahých dívek. Kroužily a rozvíjely se v dlouhé hadovité linii, nahé nohy se jim blyštily, pupky byly malé komůrky tmy v hebce bílých nahých tělech.

Drsná rusovláska zazpívala drsnou píseň hlasem, kterým by se dalo štípat dříví. Dívky se vrátily v černých trikotech a hedvábných kloboucích a zatančily stejný tanec – jen jeho styl byl trochu jiný. Hudba se ztišila a v jantarovém světle se zavlnila štíhlá vysoká mulatka a hlasem jako ze staré slonoviny zazpívala cajdák o čemsi velmi vzdáleném a nešťastném.

V tlumeném světle usrkával Malvern z drinku a oždíboval sendvič. Mladá tvrdá tvář Tonyho Acosty vypadala vedle něho jako drobná, napětím se chvějící skvrna.

Zpěvačka odešla a po krátké přestávce zhasla pojednou všechna světla v lokále kromě lampiček nad notovými pulty kapely a malých bledě žlutých světel u vchodů do rozvětvlujících se chodbiček, které vedly k lóžím za stoly.

V husté tmě se ozvaly skřípavé zvuky. Vysoko u stropu se rozzářil bílý reflektor a zamířil na běhoun vedle parketu.

V odražejícím se prudkém světle byly obličejové hostů bílé jako křída. Místy rudě zářily rozžhavené konce cigaret. Do kuzele reflektoru vkročili čtyři vysocí černoši s bílým sarkofágem na ramenou. Pomalu, v rytmu hudby kráčeli po běhounu. Měli na sobě bílé egyptské čelenky, bederní zástěrky z bílé kůže a bílé sandály se šněrovadly až ke kolenům. Černé hladké postavy se leskly jako černý mramor ve svitu měsíce.

Došli doprostřed parketu a pozvolna spouštěli sarkofág kolmo na podlahu, až se víko odklopilo, vypadlo a bylo zachyceno. Pak pomaloučku, velmi pomaloučku se z rakve vyklonila bílá zahalená postava a začala padat – pomaloučku, jako poslední list z uschlého stromu. Udělala ve vzduchu přemet, chvíli jako by zůstala nehybná, pak se za ohlušujícího víření bubnů zhroutila na podlahu.

Světlo zhaslo, znovu se rozsvítilo. Zahalená postava vzpřímeně stála, vířila a jeden z černochoů vířil v protisměru, obvíjeje bílé pruhy kolem vlastního těla. Nakonec odpadl poslední kus látky a dívčino tělo, jen straš a hladké bílé údy v prudkém světle, prolétlo jiskřivě vzduchem a bylo zachyceno čtyřmi černochoy, kteří si jím začali rychle pohazovat jako hráči baseballovým míčem. Potom se hudba změnila ve valčík a dívka tančila zvolna a půvabně mezi černochoy, jako by proplovovala mezi čtyřmi ebenovými sloupy, těsně při nich, ale aniž se jich dotýkala.

Výstup skončil. Vzvedla se vlna potlesku, poklesla a znovu se vzedmula. Světlo zhaslo a opět nastala tma. Vzápětí se rozzála všechna světla a dívka i čtyři černoši zmizeli.

"Senza," vydechl Tony Acosta. "Úplná senzace. To byla slečna Adrianová, vidíte?"

Malvern utrousil: "Jo. Poněkud odvážné." Zapálil si další cigaretu a rozhlédl se. "Máme tu další černobílé číslo, Tony. Dukea osobně."

Duke Targo stál u vchodu do jedné z rozvětvlujících se chodbiček vedoucích k lóžím a divoce tleskal. Na tváři měl tupý úsměv. Vypadal, jako by už něco vypil.

Přes Malvernovo rameno se spustila paže a o popelník u jeho lokte se opřela ruka. Malverna udeřily do nosu hutné výpary skotské. Pomalu otočil hlavu a vzhlédl k alkoholem rozzářenému obličejí Shenvaira, opilého osobního strážce Dukea Targa.

"Negři a bílá holka," vysoukal ze sebe Shenvair. "Svinstvo. Hnus. Ztracený svinstvo."

Malvern se pousmál a malinko se odsunul s židlí od stolu. Tony Acosta hleděl udiveně na Shenvaira, malá ústa stažená v tenkou čáru.

"Byli načernění, pane Shenvaire. To nebyli opravdoví negři. Mně se to líbilo."

"A koho k čertu zajímá, co se vám líbí?" chtěl vědět Shenvair.

Malvern se jenně usmál a odložil cigaretu na okraj talíře. Odšoupl židli ještě dál. "Pořád si myslíte, že vás chci připravit o flek, Shenvaire?"

"Bodejť. A taky vám dlužím do držky." Sňal ruku z popelníku a utřel ji o ubrus. Sevřel ji v pěst. "Chcete ji hnedka?"

Vtom ho uchopil za paži číšník a prudce ho otočil. "Tohle není váš stůl, pane. Tudy."

Shenvair poklepal číšníka po rameni a pokusil se mu položit paži kolem ramen. "Prima, půjdem si spolu cvaknout. Stejně nemůžu tyhle chlapy ani cítit." Odešli spolu a ztratili se mezi stoly.

Malvern prohlásil: "K čertu s tímhle lokálem, Tony," a rozladěně pohlédl směrem k orchestru. Ale najednou zbystřil pozornost.

U kraje pódia se objevila dívka s nazlátlými vlasy v bílé večerní plášťence s bílým kožíšninovým límcem, zašla za ně a kousek blíž znovu vyšla. Prošla kolem lóží k místu, kde stál Targo. Tam vklouzla mezi lóže a zmizela.

"Jo. K čertu s tímhle lokálem. Pojďme, Tony," řekl Malvern tichým rozzlobeným hlasem. Vzápětí ale dodal tiše, napjatě:

"Ne – počkej chvíli. Právě jsem zahlédl někoho, kdo se mi vůbec nelíbí."

Chlápek byl na druhé straně parketu, který v tu chvíli byl prázdný. Obcházel kolem něho a míjel stoly, které ho lemovaly. Bez klobouku vypadal trochu jinak. Měl ovšem stejnou bílou strnulou bezvýraznou tvář a stejné, hodně blízko sebe položené oči. Byl celkem mladý, ne nad třicet, ale vlasy mu už začínaly řídnout. Vypouklina od revolveru pod levou paží nebyla vůbec nápadná. Byl to muž, který utekl z apartmá Jean Adrianové v Carondeletu. Dorazil k chodbičce, do níž vešel Targo a kam před chvílkou zašla Jean Adrianová. Zabočil do ní.

Malvern sykl: "Počkej tady, Tony." Odkopl zpod sebe židli a vstal. Vtom mu někdo dal zezadu pohlavek. Otočil se na podpatku a těsně před sebou měl Shenvairovu rozšklebenou zpocenou tvář.

"Máte mě tu znova, chlapče," zatleml se kudrnatý muž a praštil ho do brady. Byla to pořádná slupka, na opilce dobře umístěná. Malvern ztratil rovnováhu a zavrával. Tony Acosta vyskočil prskaje jako kočka. Malvern se ještě nevzchopil, a Shenvair se rozmáchl druhou pěstí. Úder byl příliš pomalý, příliš zešíroka. Malvern proklouzl Shenvairovi pod paži a zespoda mu dal tak prudký direkt do nosu, že mu na ruku vychrstlo plno krve dřív, než ji mohl strhnout. Většinu si utřel o jeho obličej při další ráně.

Shenvair se zakymácel, zavrával nazpátek a tvrdě dosedl na podlahu. Rukou si sevřel nos.

"Dohlídni mi na tohoto ptáčka, Tony," zavrčel Malvern rychle.

Shenvair chytil nejbližší ubrus a trhl jím. Spolu s ním začaly padat na podlahu příbory, sklenice a talíře. Nějaký muž zaklel a nějaká žena vyjekla. Ke stolu se rozběhl číšník s rozčileným, vztekým výrazem.

Malvern oba výstřely málem nezaslechl. Následovaly těsně za sebou, tiché a tupé, z malorážové pistole. Přibíhající číšník se zarazil a podél úst se mu okamžitě objevila hluboká bílá rýha, jako by ho někdo šlehl bičem. Snědá žena s ostrým nosem otevřela ústa k výkřiku, ale žádný zvuk nevydala. Nastal onen okamžik, kdy poté, co se ozval výstřel, se rozprostře hluboké ticho a málem se zdá, že se už nikdy nic neozve. Vtom se Malvern rozběhl.

Vrážel do lidí, kteří vstávali a otáčeli hlavy. Dorazil k vchodu do chodbičky, do níž vešel muž s bílou tváří. Lóže měly vysoké stěny a poněkud nižší létací dvířka. Nad dvířky vykukovaly hlavy, ale na chodbičce nebyl dosud nikdo.

Malvern se hnál vzhůru po mírně stoupajícím koberci, na jehož druhém konci čněla dokořán dvířka jedné lóže.

Za dvířky bylo vidět nohy v tmavých kalhotách, volně ležící na podlaze, s koleny podlomenými. Špičky černých střeviců mířily dovnitř lóže. Malvern setřásl čísi paži a dorazil tam.

Muž ležel napříč přes stůl, břicho a tvář měl na bílém ubruse, levou ruku volně spuštěnou mezi stolem a čalouněným sedátkem. Pravá ruka spočívající na stole svírala už jen chabě velkou černou pistoli ráže 45 s upilovanou hlavní. Světlo se třpytivě odráželo od lysiny na hlavě a vedle ní se třpytil mastný kov zbraně.

Z hrudi mu vytékala krev, jasná červeně na bílém ubruse, a vsakovala se do něho jako do pijáku.

Vzadu v lóži stál Duke Targo v bílém seržovém saku. Levou paží měl opřenou o konec stolu. Vedle něho seděla Jean Adrianová. Targo vrhl na Malverna prázdný pohled, jako by ho ještě nikdy neviděl. Napřáhl k němu širokou pravičku. Na dlani ležela malá automatická pistole s bílou rukojetí. "Střelil jsem ho," řekl zastřeným hlasem. "Namířil na nás a já ho střelil."

Jean Adrianová si otírala kouskem papírového kapesníčku dlaně. Výraz měla napjatý, chladný, beze strachu. Oči měla temné.

"Střelil jsem ho," opakoval Targo. Odhodil malou pistoli na stůl. Poskočila a málem udeřila ležícího muže do hlavy.

"Pojďme – pojďme odsud pryč!"

Malvern přiložil ruku ke krku ležícího muže, jednu dvě vteřiny ji tam podržel a pak ji odtáhl. "Je mrtev," prohlásil. "Když řádný občan složí kriminálního – to bude sousto pro noviny!"

Jean Adrianová na něho upřeně hleděla nehybnými očima. Blýskl po ní úsměvem, položil ruku Targovi na hrud' a zatlačil ho nazpátek. "Posaďte se, Targo. Nikam nepůjdete."

"Dobře, jak myslíte. Zastřelil jsem ho já, víte."

"V pořádku," řekl Malvern. "Uklidněte se."

Za ním se už tísnili lidé a tlačili se na něj. Opřel se zápatky proti tlaku lidských těl a usmíval se dále do dívčina bílého obličeje.

(5)

Benny Cyrano vypadal jako dvě na sobě stojící vajíčka – malé, jeho hlava, nasazené na velkém – na jeho těle. Krátké mrštné nohy, obuté do lakovek, měl natažené pod tmavý matný psací stůl. V zubech pevně svíral cíp kapesníku, levou rukou za něj tahal a buclatou pravou rukou třepal ve vzduchu. Hlasem ztlumeným kapesníkem naléhal: "Počkejte chvíli, mládenci. Počkejte chvíli."

V rohu kanceláře byla zabudovaná pruhovaná pohovka a na ní seděl Duke Targo mezi dvěma tajnými z policejního ředitelství. Nad lícní kostí se mu táhla tmavá podlitina, husté blond vlasy měl zeuchané a černá saténová košile vypadala, jako by se byl někdo pokoušel ho na ní pohoupat.

Jeden z tajných, šedovlasý, měl rozseknutý ret. Druhý, mladší, s vlasy stejně blond jako Targo, měl monokl. Oba vypadali našťavaně, ten blondák ale o něco našťvaněji.

Malvern se posadil obkročmo na židli u stěny a ospale pohlédl na Jean Adrianovou, sedící vedle něho na koženém houpacím křesle. V rukou žmolala kapesník a třela si jím dlaně. Dělal to už delší čas, jako by zapomněla, že to dělá. Malá ústa měla nahněvaně sevřená.

O zavřené dveře se opíral Gus Neishacker a kouřil.

"Počkejte chvíli, mládenci," opakoval Cyrano. "Kdybyste na něho nebyli šli zostra, tak se nebránil. Je to hodný kluk – nejlepší, jakého jsem kdy měl. Dejte mu šanci."

Targovi črčel z koutku úst slabý pramínek krve na vystrčenou bradu a rozléval se tam v lesklou skvrnu. Obličej měl

prázdný, bezvýrazný.

Malvern řekl opovržlivě: "Přece bys tady na mládencích nechtěl, aby přestali hrát pendrekový mariáš, Benny? Nebo snad jo?"

Blondatý tajný vyštěkl: "Máte pořád tu licenci soukromého detektiva, Malverne?"

"Někde se mi povaluje, hádám," odsekl Malvern.

"Co kdybysme vám ji tak sebrali?"

"Co kdybyste nám zatancoval břišní tanec, poldíku? Jak koukám, vyznáte se ve všem."

Blondák už už vstával. Starší mu řekl: "Nech ho bejt. Drž si ho dva metry vod těla. Jestli je překročí, tak si ho podáme."

Malvern a Gus Neishacker se na sebe zazubili. Cyrano třepal bezmocně rukama ve vzduchu. Dívka pohlédla zpod brv na Malverna. Targo otevřel ústa a vyplivl chuchvalec krve přímo před sebe na modrý koberec. Něco se opřelo o dveře a Neishacker ukročil stranou, nepatrně je otevřel a pak je otevřel dokořán. Vešel McChesney.

McChesney byl poručík sboru detektivů, vysoký čtyřicátník s vlasy jako písek, s vybledlými očima a úzkým podezíravým obličejem. Zavřel dveře, otočil klíčem v zámku, pomalu přešel přes místnost a zastavil se před Targem. "Mrtvý jak zákon káže," řekl. "Jedna pod srdcem, druhá v něm. Pěkná prácička. Kde jste se cvičil?"

"Člověk dělá, co může," řekl Targo znuděně.

"Identifikovali jste ho?" zeptal se šedovlasý detektiv kolegy a popo-sedl si na pohovce.

McChesney přikývl. "Torchy Plant. Profesionální zabiják. Dva roky jsem ho tady neviděl. Pokud měl v sobě dost koksu, byl houževnatý jako zarůstající nehet. Celý žhavý po koksu."

"To musel bejt, když si risknul tady tenhle výstup," řekl šedovlasý tajný.

McChesneyův podlouhlý obličej byl vážný, nikoli nevráživý. "Máte na tu pistoli zbrojní pas, Targo?"

"Ano. Benny mi ho opatřil před dvěma týdny. Dostával jsem spoustu výhružek."

"Víte, poručíku," zavrlikal Benny, "nějací lumpové ho chtěli vystrašit, aby si dal líbit nakládačku. Jasně? Vyhrál už devět poctivých zápasů knokautem, takže by jim to vyneslo pořádný balík. Poradil jsem mu, ať si to nechá projít hlavou."

"Taky jsem na to málem naletěl," utrousil Targo nevrle.

"Proto na něho poslali toho kriminálního," řekl Cyrano.

"Tohle bych nevyloučil," usoudil McChesney. "Ale jak jste dokázal tasit dřív než on? Kde jste měl bouchačku?" "V kapse u kalhot."

"Ukažte!"

Targo strčil ruku do pravé kapsy u kalhot, rychle z ní vytáhl kapesník a prostrčil jím prst jako hlaveň pistole.

"Ten kapesník jste měl v kapse?" podivil se McChesney. "S bouchačkou?"

Targův velký zarudlý obličej se krapánek zakabonil. Přikývl až po vteřině.

McChesney se pak jakoby mimochodem naklonil kupředu a vyškubl mu kapesník z ruky. Přičichl k němu, rozložil ho, znovu k němu přičichl, složil ho a strčil do kapsy. Nehnul ani brvou.

"Co řekl, Targo?"

"Řekl: 'Mám pro tebe vzkaz, hajzle, a tady je. Pak vytáhl bouchačku, ale zasekl se mu kohoutek a já vypálil první.'"

McChesney se slabě pousmál a zaklonil se na podpatcích tak daleko dozadu, až se zakymácel. Slabý úsměv jako by mu klouzal po konci dlouhého nosu. Přeměřil si Targa od paty k hlavě. "Tak tak," řekl zamyšleně. "Na dvaadvacítku to je podle mého náramně slušný výkon. A na to, jaký jste pořizek, umíte sebou hezky rychle hodit... Kdo dostával tyhle výhružky?"

"Já. Po telefonu."

"Poznal jste ten hlas?"

"Mohl to být tenhle chlápek. Ale jistý si nejsem."

McChesney přešel prkenně na druhou stranu kanceláře a zůstal chvíli stát s očima upřenými na ručně kolorovanou reprodukcí loveckého výjevu. Pak se pomalu vrátil a zamířil ke dveřím. "Na takovém chlápku celkem houby záleží." prohodil klidně, "ale my musíme udělat, co je naše povinnost. Vy dva pojedete hezky s námi na ředitelství a tam sepíšeme protokol. Jedem!"

Vyšel. Oba tajní vstali, Duke Targo mezi nimi. Šedovlasý se na něho utrl: "Budeš se chovat slušně, chlapče?"

"Jestli si napřed budu smět umýt obličej," utrousil jízlivě Targo.

Vyšli. Blondatý tajný dal Jean Adrianové přednost, doširoka otevřel dveře a štěkl na Malverna: "A vy můžete jít do háje!"

"A jak rád, poldíku," odpověděl klidně Malvern. "Příroda, to je odjakživa moje."

Gus Neishacker se zasmál, zavřel dveře a přistoupil k psacímu stolu. "Třesu se jako Bennyho třetí brada," řekl. "Pojďme si všichni cvaknout koňaku."

Naplnil tři sklenice tak asi do třetiny a jednu si odnesl k pruhované pohovce, otáčel s ní mezi prsty a zespoda pohlížel přemítavě na Cyranoův bílý, hladký obličej. "Kolik prachů si podle tebe vyměnilo při tom dnešním zápase majitele," zeptal se ho tiše. "V sázkách."

Cyrano zamžikal, buclatou rukou si přešel po rtech. "Několik papírů. Jako při každém jiném normálním zápase. Ani to nestojí za řeč, nebo snad jo?"

Malvern si vložil do úst cigaretu a naklonil se přes stůl pro zápalky. "Jestli jo, pak přijde vražda v tomhle městě pěkně lacino."

Cyrano neodpověděl. Gus Neishacker vysrkl zbytek koňaku a pozorně postavil sklenku na kulatý stůl vedle pohovky. Mlčky se zahleděl ke stropu.

Za chvíli kývl Malvern oběma mužům, prošel přes kancelář, vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Chodbou, lemovanou

nyní temnými šatničkami, a klenutým průchodem, odděleným závěsem, se dostal k zadní straně pódia. Ve foyeru stál vrchní u skleněných dveří a vyhlížel ven do deště a na záda strážníka v uniformě. Malvern zabočil do prázdné šatny, našel svůj plášť a klobouk, oblékl se a před odchodem se zastavil u vrchního. "Asi jste si nepovšiml, kam se poděl ten mládenec, co jsem s ním byl?"

Vrchní zavrtěl hlavou a natáhl ruku, aby odemkl. "Bylo tu čtyři sta lidí – a tři sta jich vypadlo ještě dřív, než se dostavila policie. Lituji."

Malvern přikývl a vyšel do deště. Strážník v uniformě na něj lhostejně pohlédl. Šel ulicí k místu, kde nechal stát vůz, ale ten tam nebyl. Rozhlédl se ulicí nahoru a dolů, chvíli postál v dešti a pak zamířil k Melrose Boulevardu. Krátce nato chytil taxík.

(6)

Vjezd do Carondeletu zabočoval dolů do přítmi a sychravého vzduchu. Od bíle omítnutých stěn se hrozivě odrážely tmavé obrysy zaparkovaných aut a tvrdý tlýpt osaměle blikající žárovky v malé kanceláři dodával garáži vzhled márnice.

Vyšel z ní velký černocho v zamazané kombinéze, mnul si oči a vzápětí se mu tvář rozšířila v široký radostný úsměv.

"Dobřej večír, pane Malvern. Vy ste dneska nějak čilej!"

"Když prší, šijou se mnou všichni čerti. Hádám, že tu má kára není." "Ne, není, pane Malvern. Už sem to tady všechno utřel, ale vaše tu není."

"Půjčil jsem ji jednomu kamarádovi." odvětil Malvern bezvýrazně. "Asi ji naboural..."

Hodil černochovi půldolar a vyšel nahoru do postranní ulice. Zamířil k zadní části hotelu a zabočil do úzké uličky, jejíž jednu stranu tvořila zadní fronta Carondeletu. Naproti stály dva dřevěné domy a čtyřpodlažní cihlová budova. Na kouli z mléčného skla nad vchodem byl nápis 'Hotel Blaine'.

Malvern vystoupil po třech betonových schodech a stiskl kliku. Dveře byly zamčené. Skleněnou tabulí nahlédl do malého, zšeřelého a prázdného vestibulu. Vytáhl dva paklíče; druhý trochu pohnul zámkem Prudce k sobě dveře přitáhl a zkusil znovu první paklíč. Jím se mu podařilo odstrčit západku natolik zpátky, aby se volně zasazené dveře daly lehce otevřít.

Malvern vešel a pohlédl na prázdný pult s nápisem "Recepce" vedle zvonku. Na stěně visel podlouhlý regál s prázdnými očíslovanými schránkami. Malvern zašel za pult a z poličky pod vrchní deskou vytáhl v kůži vázanou knihu hostů. Na třetí stránce od konce našel chlapeckou rukou naškrábaný zápis "Tony Acosta" a jinou rukou napsané číslo pokoje.

Odložil knihu hostů, prošel kolem zdviže a vystoupil nahoru do čtvrtého poschodí. Na chodbě panovalo hluboké ticho. Z lampy u stropu se linulo slabé světlo. Škvírami kolem větracího okénka nad předposledními dveřmi na levé straně prosvítala zář. Tyhle dveře hledal – 411. Malvern natáhl ruku, aby zaklepal, pak ji stáhl zpátky a dveří se nedotkl. Klikla byla silně potřísněna něčím, co vypadalo jako krev. Malvern pohlédl dolů a na špinavém prahu přede dveřmi, těsně za okrajem běhounu, spatřil tolik krve, že tvořila téměř kaluž. Najednou jako by měl ruku v rukavici úplně lepkavou. Stáhl rukavici, chvíli nehnul prsty, téměř pařátovitě zaťatými, pak jí zvolna zatřepal. V očích měl ostrý bolestný tlýpt.

Z kapsy vytáhl kapesník, omotal si jím ruku a pomalu stiskl kliku. Dveře nebyly zamčené. Vešel.

Od prahu přehlédl pokoj a téměř neslyšně zašeptal: "Tony... ach, Tony."

Pak za sebou zavřel dveře a rukou stále omotanou kapesníkem otočil klíčem v zámku. Místnost ozařovalo světlo z koule, zavěšené uprostřed stropu na třech mosazných řetězech. Dopadalo na ustlanou postel, několik kousků světle natřeného nábytku, mdle zelený koberec a čtvercový psací stůl z eukalyptového dřeva.

Tony Acosta seděl u psacího stolu. Hlava mu spočívala na levé paži. Mezi nohama židle, na níž seděl, a jeho botami byla lesklá nahnědlá kaluž.

Malvern přešel přes pokoj tak ztěžklýma nohama, že ho už při druhém kroku rozbolely kotníky. Došel k psacímu stolu a dotkl se Tonyho ramene. "Tony," zašeptal zastřeným, bezbarvým hlasem. "Kristepane, Tony!"

Tony se nepohnul. Malvern ho obešel a přistoupil k němu z boku. Přes břicho a pevně sevřená stehna mu ležela rudě zářící, krví nasáklá osuška. Pravou rukou svíral přední hranu stolu, jako by se pokoušel vzepřít. Těsně pod obličejem mu ležela počmáraná obálka. Malvern si ji pozvolna přitáhl, zdvihl ji, jako by byla nesmírně těžká, a přečetl rozkolísanou čmáranici. "Stopoval jsem ho... italská čtvrt'... Court Street 28... nad garáží... vystřelil na mě... myslím, že jsem... ho... zasáhl... váš vůz..."

Řádka se táhla až na okraji papíru a tam se rozplizla v kaňku. Pero leželo na podlaze. Na obálce byl krvavý otisk palce. Malvern obálku opatrně složil, aby neporušil písmo, a vložil ji do náprsní tašky. Pak zdvihl Tonymu hlavu a přitočil ji k sobě. Krk byl dosud teplý, teprve začínal tuhnout. Vlahé tmavé oči byly otevřené a dosud v nich byl klidný kočičí tlýpt. Vyvolávaly dojem – ostatně jako oči všech právě zesnulých – , jako by se sice na člověka dívaly, ale vůbec ho nevnímaly.

Malvern mu hlavu opatrně spustil na nataženou levou paži. Stáhl ochable, hlavu na stranu, oči téměř ospalé. Pak prudce trhl hlavou a oči mu ztvrdly. Svěkl si plášť a sako, vysoukal rukávy košile, namočil ručník do umývadla v koutě pokoje a přešel ke dveřím. Otřel kliky, shýbl se a z podlahy na chodbě smyl rozmazanou krev. Pak ručník vyždímal a pověsil ho, aby uschl, a zase se oblékl. Rukou obalenou kapesníkem otevřel okénko nad dveřmi, otočil klíčem a zvenčí dveře zamkl. Klíč pak vhodil okénkem zpátky do pokoje. Zaslechl, jak uvnitř cinkl.

Sešel dolů a opustil hotel. Stále ještě pršelo. Došel na roh a rozhlédl se po ulici lemované stromy. Jeho vůz stál asi deset metrů od křižovatky, řádně zaparkován, světla zhasnuta, klíčky v zapalování. Vytáhl je a ohmatl sedadlo pod volantem. Bylo vlhké, lepkavé. Malvern si otřel ruce, vytáhl okénka a vůz zamkl. Nechal ho stát, kde byl.

Cestou zpátky ke Carondeletu nikoho nepotkal. Na tiché ulice dále šikmo dopadal prudký déšť.

(7)

Pod dveřmi čísla 914 se táhla tenká nitka světla. Malvern tiše zaklepal, a zatímco čekal, rozhlédl se na obě strany a prsty v rukavicích tiše přejížděl po výplni dveří. Čekal dlouho. Nakonec se za dveřmi ozval unavený hlas: "Ano? Kdo je to?"

"Ted Malvern, andílku. Musím s vámi mluvit. Čistě obchodně, nebojte se."

Cvakl zámek a dveře se otevřely. Malvern hleděl do znavené bílé tváře a tmavých očí, šedých jako břidlice, nikoli už fialově modrých. Pod nimi byly černé skvrny, jako by si do kůže vetřela maskaru. Dívka křečovitě svírala štíhlou silnou rukou okraj dveří.

"Vy," řekla vysíleně. "Ovšem, kdo jiný. Ano... Prosím, ale napřed se musím vysprchovat. Páchnu po policajtech."

"Čtvrt hodiny?" nadhodil Malvern lhostejně, ale oči jí upíral pevně do obličeje.

Pomaloučku pokrčila rameny, pak přikývla. Dveře prudce zaklaply, jako by na něho vyskočily. Vrátil se k sobě, odložil klobouk a plášť, nalil si do sklenice whisky a zašel do koupelny, aby do ní z malého kohoutku nad umývadlem přidal ledovou vodu. Zvolna upíjel a vyhlížel z okna na široký tmavý bulvár. Tu a tam projel okolo vůz, dva paprsky bílého světla, nikam nemířícího a odnikud nevyvěřajícího.

Dopil, svlékl se donaha a šel se vysprchovat. Pak si vzal čisté prádlo a jiný oblek, doplnil plochou láhev, strčil ji do náprsní kapsy, z kufru vytáhl automatickou pistoli s krátkou hlavní, chvíli ji podržel na dlani a upřeně na ni hleděl. Pak ji vrátil do kufru, zapálil si cigaretu a celou ji vykouřil. Potom si vzal suchý klobouk a tvídový svrchník a vrátil se k číslu 914. Dveře byly málem podezřele pootevřené. Lehce zaklepal, vklouzl dovnitř, zavřel dveře, vešel do obývacího a před sebou uviděl Jean Adrianovou.

Seděla na pohovce, vypadala vydrhnutě a svěže, na sobě měla volné, švestkově modré domácí pyžamo a čínský župánek. Přes spánek jí padal pramen vlhkých vlasů. Jemné, pravidelné rysy obličeje byly čisté jako kamej, jak tomu bývá u velmi mladých lidí, zmoučených únavou.

"Sklenku?" zeptal se Malvern.

"Bodla by," rozpráhla bezmocně paže.

Malvern vzal sklenici, namíchal whisky a ledovou vodu a přinesl je k pohovce. "Targa si tam nechávají?"

Sklonila bradu o tři milimetry a upřeně hleděla do sklenice. "Zase vypěnil a málem prorazil dva poldy zdí. Úplně ho zbožňují."

"Musí se toho o policajtech ještě moc naučit." usoudil Malvern. "Ráno na něho bude čekat smečka fotografů. V duchu už vidím báječné titulky: 'Známý boxer rychlejší než pistolník. Duke Targo odstřelil gangsterského zabijáka!'"

Dívka uskrávala ze sklenice. "Jsem utahaná," řekla. "A necítím nohy. Povězte mi, proč se do toho pletete."

"Beze všeho." Otevřel pouzdro na cigarety a přidržel jí je pod bradou. Zatápala v něm, a než našla cigaretu, vyzval ji:

"Zapalte si a pak mi povězte, proč jste ho zastřelila."

Jean Adrianová si vložila cigaretu mezi rty, naklonila hlavu k zápalce, vtáhla kouř a zvrátila hlavu. Do očí se jí pomalu vracela barva a lehký úsměv zaoblil křivku pevně sevřených rtů. Neodpověděla.

Malvern ji chvíli upřeně pozoroval a otáčel sklenici v ruce. Pak sklopil oči k podlaze a řekl: "Byla to vaše pistole – ta, kterou jsem dnes odpoledne sebral tady z podlahy. Targo tvrdil, že ji vytáhl z kapsy kalhot, ale to je nejpomalejší způsob, jak tasit. A to ho ještě střelil dvakrát, tak přesně, že ho zabil, a ten člověk přitom jen tak tak že vytáhl pistoli z podpažního pouzdra. Nesmysl! Jenže pro vás, s pistolí v kabelce na klíně – a toho lumpa jste znala – to mohla být celkem hračka. Zejména když koukal výhradně po Targovi."

Dívka řekla bezvýrazně: "Jak jsem slyšela, jste soukromý detektiv. Váš otec byl zdejší významný politik. Slyšela jsem o vás mluvit na policejním ředitelství. Připadalo mi, že se vás bojí, že se bojí lidí, které byste mohl znát. Kdo vás na mě nasadil?"

"Nebojí se mě, andílku. Mluvili tak jenom proto, aby si zjistili, jak budete reagovat v případě, že bych byl do toho zapleten a tak dále. Vůbec nevědí, oč tu běží."

"Řeklo se jim přece dost jasně, oč tu běží."

Malvern potřásl hlavou. "Policajt nikdy nevěří tomu, čeho se domákné bez odporu. Je příliš zvyklý na vykonstruované historky. Řekl bych, že McChesneyovi je jasné, že jste střelila vy. Teď už určitě ví, jestli Targo měl v kapse kromě kapesníku i pistoli."

Ochablými prsty odložila do půlky vykouřenou cigaretu. Záclona před oknem se vzdula a v popelníku zavířily vločky popele. Pomalu řekla: "No dobře. Zastřelila jsem ho já. Myslíte snad, že jsem po dnešním odpoledni měla váhat?"

Malvern si třel ušní lalůček. "Vám se možná zdá, že to беру na lehkou váhu," řekl tiše. "Vy ovšem nevíte, co mě tíží."

Něco se stalo, něco strašného. Myslíte, že ten lump chtěl Targa zabít?"

"Myslela jsem si to – jinak bych nebyla zastřelila člověka. To je jasné."

"Podle mého názoru ho chtěl jenom vystrašit. Jako ty telefonáty. Z nočního podniku se ostatně moc mizerně prchá."

Odsekla: "Chlapi, co střelí z pětačtyřicítky, moc neriskují. Klidně by byl upláchl. Rozhodně měl v úmyslu někoho zabít. A rozhodně jsem nepočítala s tím, že mě Duke bude krýt. Prostě mi vytrhl zbraň z ruky a zahrál ten svůj výstup. Co na tom? Stejně jsem věděla, že to nakonec vyjde najevo."

Roztržitě zamačkávala dosud hořící cigaretu v popelníku. Oči měla sklopené. Za chvíli se téměř šeptem zeptala: "To je všechno, co jste chtěl vědět?"

Malvern uhnul očima, aniž otočil hlavu, až viděl na čistou křivku její tváře a pevnou linii hrdla. Zastřeným hlasem řekl: "Prsty v tom měl taky Shenvair. Ten mládenec, s nímž jsem byl u Cyrana, ho sledoval až do italské čtvrti, kde se schovával. Shenvair ho zastřelil. Je mrtev. Je mrtev, andílku – obyčejný mládenec, který pracoval tady v hotelu. Tony, vrchní poslíček. Tohle policie ještě neví."

Ticho bylo rozčreño tlučeným zaklapnutím dveří zdviže. Venku na bulváru se v dešti ozval smutný hlas houkačky.

Dívka se najednou zhroutila kupředu, zvrátila se na bok a padla Malvernovi na kolena. Tělo měla napůl stočené a ležela mu přes stehna téměř na zádech, s třepetajícími víčky, na jejichž hebké kůži ostře vystupovaly malé modré žilky.

Pomalů, jemně ji objal, pak pevněji a nadzdvihl ji. Přitáhl si její obličej až k svému a políbil ji na koutek úst.

Otevřela oči a upřela na něho prázdný, nevidomý pohled. Znovu ji políbil, tentokrát tvrdě, a posadil ji vzpřímeně na pohovku. "Tohle jste snad na mě nenahrála, že?" nadhodil klidně.

Prudce se vymrštila a otočila. Hlas měla tichý, napjatý a rozzlobený. "Ve vás je něco odporného... nebo ďábelského! Přijďte sem a povíte mi, že někoho zabili – a pak mě políbíte. Něco takového!"

"Odporné je i to, když se mužský zblázní do ženy, která patří jinému," řekl Malvern tupě.

"Nepatřím mu!" vyjela na něho. "Dokonce ho nesnáším – a vás nesnáším taky!"

Malvern pokrčil rameny. Chvilí se mrazivě měřili nevraživými pohledy. Dívka ostře stiskla zuby a pak skoro vztekla řekla: "Vypadněte! Nemůžu vás už ani vidět! Nesnesu vás tady! Tak vypadnete?"

"Proč ne?" pravil Malvern, vstal a došel si pro klobouk a plášť.

Dívka jednou krátce vzlykla a dlouhými, lehkými kroky prudce přešla přes pokoj k oknům, kde zůstala bez hnutí stát zády k němu.

Malvern se jí zadíval na záda, přistoupil k ní blíž a zastavil se s pohledem upřeným na hebké vlásky na šíji. Řekl: "Proč k čertu nechcete, abych vám pomohl? Vím, že tady něco neklape. Přece bych vám neublížil."

Dívka prudce oslovila záclonu před obličejem: "Vypadněte! Nepotřebuju vaši pomoc. Jděte pryč a víc se nevracejte. Nechci vás už vidět – nikdy!"

"Myslím, že potřebujete pomoc," řekl Malvern tiše. "Ať už chcete či nechcete. A taky myslím, že znám muže na fotce tam na psacím stole. A nemyslím, že je mrtev."

Dívka se otočila. Obličej teď měla bělejší než křída. Její oči se zavrtávaly do Malvernových. Prudce a sípavě oddychovala. Po chvíli, která se zdála být věčností, řekla: "Jsem v pasti. V pasti. A nedokážete mě z ní dostat."

Malvern zdvihl ruku a zvolna jí sjel prsty po tváři až k vzdorovitě vystrčené bradě. V očích se mu objevil tvrdý hnědý třípyt, na rtech úsměv. Byl to prohnatý, skoro nepoctivý úsměv. Řekl: "Není to pravda, andílku. Vůbec ho neznám. Dobrou noc."

Vrátil se přes pokoj do předsínky a stiskl kliku. Když otevřel dveře, sevřela dívka záclonu a pomaloučku si o ni třela obličej.

Dveře Malvern už nezavřel. Zarazil se, ani se nehnul a hleděl na dva muže s pistolemi v rukou, kteří stáli těsně před nimi, jako by se právě chystali zaklepat. Jeden byl snědý, morousovitý tlust'och. Druhý byl albín s pronikavými červenými očima a úzkou hlavou se zářivými sněhově bílými vlasy pod tmavým, deštěm zkropeným kloboukem. Drobnými špičatými zuby a roztaženým úšklebkem připomínal krysu.

Malvern začal za sebou zavírat dveře. Albín ho vyzval: "Zadrž, bráško. Jako ty dveře. Chcem dovnitř."

Druhý muž prokouzl kupředu a levou rukou přešel Malvernovi důkladně po těle. Pak odstoupil a řekl: "Žádná bouchačka, ale pořádná flaštička pod paží."

Albín máchl pistolí. "Couvni, bráško. Tu holku potřebujem přece taky."

Malvern řekl bezvýrazně: "K tomu nepotřebuješ pistolí, Critzi. Znáš tě a znám tvého šéfa. Jestli chce, abych za ním přišel, rád si s ním promluvim." Obrátil se a vrátil se do pokoje, následován oběma pistolníky.

Jean Adrianová se ani nepohnula. Stála u okenního parapetu, záclonu přitisknutou k tváři, oči zavřené, jako by ty hlasy u dveří ani nezaslechla. Potom je uslyšela vcházet a prudce vytřeštila oči. Pomalu se otočila a pohled jí sklouzl přes Malverna na oba pistolníky. Albín došel doprostřed pokoje, beze slova se po něm rozhlédl a zamířil k ložnici a koupelně. Dveře se otevřely a zavřely. Vrátil se nehluknými, kočičími kroky, rozepnul si svrchník a klobouk si posunul do týla.

"Obleč se, fešando. Musíme se projet v dešti. Jasný?"

Dívka pohlédla na Malverna. Ten pokrčil rameny, pousmál se a rozpřáhl paže. "Už je tomu tak, andílku. Bude líp si dát říct."

Obličej se jí protáhl do pohrdlivého výrazu. "Vy... vy...", řekla zvolna. Hlas se jí vytratil do sykového, nesrozumitelného mumlání. Toporně prošla pokojem do ložnice.

Albín si vložil mezi úzké rty cigaretu a vlhce, kloktavě se zahihňal, jako by měl ústa plná slin. "Nemá tě zrovna moc v lásce, bráško, co?"

Malvern se zamračil. Pomalu přešel k psacímu stolu, stoupl si k němu zády a hleděl upřeně na podlahu. "Myslí si, že jsem ji práskl," utrousil rozmrzele.

"Třeba má pravdu," ušklíbl se albín.

"Dejte si na ni pozor," varoval Malvern. "Střili jako starý pistolník." Rukama sáhl nenápadně za sebe na stůl, lehce zabubnoval prsty po desce a pak bez jakéhokoli prudkého pohybu překlopil fotografii na stranu a vsunul ji pod psací podložku.

(8)

Zadní sedadlo vozu bylo uprostřed rozděleno čalouněným opěradlem a Malvern si o ně opřel loket, vzal bradu do dlaní a polozamčenými okny vyhlížel ven do deště, který vypadal v záři reflektorů jako bílá hustá sprška. Zvuk kapek dopadajících na střechu auta připomínal vzdálenou bubnovou palbu.

Jean Adrianová seděla v koutě na druhé straně opěradla. Měla černý klobouk a šedivý kožich s hedvábným vlasem, delším než perzián, ale ne tak kadeřavým. Na Malverna se ne dívala a nemluvila s ním.

Tlust'och řídil a albín seděl po jeho pravici. Projížděli tichými ulicemi kolem rozmazaných domů, rozmazaných stromů, rozmazané záře pouličních lamp. Hustou clonou mlhy pobleskovaly neónové nápisy. Oblohu vidět nebylo.

Pak jeli do kopce a slabá obloukovka nad křižovatkou vrhla světlo na tabuli s názvem ulice. Malvern přečetl: "Court Street."

"Tohle je italská čtvrť, Critzi," poznamenal Malvern tlumeně. "Jak koukám, není váš šéf už takový pracháč, jako býval." Albín se ohlédl a v očích mu blýsklo. "To bys přeci měl vědět, bráško."

Vůz přibrzdil před velkým dřevěným domem s verandou se zamřížovanými okny, zdmi pokrytými zaoblenými šindeli a slepými neosvětlenými okny. Na protější straně stál těsně u vozovky cihlový dům s malovaným vývěsním štítem PAOLO PERRUGINI – POHŘEBNÍ ÚSTAV.

Vůz zajel širokým obloukem na štěrkovou příjezdovou cestu. Zář reflektorů zalila otevřenou garáž. Auto vjelo dovnitř a zastavilo vedle velkého lesklého pohřebního vozu.

"Všichni ven!" štěkl albín.

"Jak vidím, je všechno pro naši další cestu už zařízeno," utrousil Malvern.

"Žertěš," zavrčel albín. "Chytrolín."

"Ani ne. Jenom se prostě umím před opravou chovat, jak se patří."

Snědý tlustý och zastavil motor, rozsvítil velkou baterku, vypnul reflektory a vystoupil z vozu. Světlo baterky dopadlo na úzké dřevěné schodiště v koutě garáže. Albín řekl: "Maž nahoru, bráško. Tu holku vem před sebe. Jdu za váma s bouchačkou."

Jean Adrianová vystoupila z vozu a minula Malverna, aniž na něj pohlédla. Prkenně vyšla po schodech nahoru a tři muži ji následovali husím pochodem. Na konci schodiště byly dveře. Dívka je otevřela a do očí je prudce udeřilo jasné světlo. Vešli do podkrovní místnosti. Měla trámový strop a na přední a zadní stěně pevně uzavřená čtvercová okna s načerno natřenými tabulemi. Nad kuchyňským stolem visela na šňůře žárovka a u stolu seděl velký muž s táckem plným špačků u lokte. Dva z nich ještě doutnaly.

Na posteli seděl hubený chlapík s ochablými rty a u levé ruky mu ležel luger. Na podlaze byl prošlapaný koberec, dále tam stálo několik kousků nábytku a pootevřenými překližkovými dveřmi v rohu bylo vidět na záchodovou mísu a část velké staromódní vany, stojící na železných nožkách.

Muž u kuchyňského stolu byl rozložitý, ale žádný krasavec. Vlasy měl jako mrkev a krapánek tmavší obočí, hranatý agresivní obličej a silnou bradu. V surových plných rtech držel cigaretu. Jeho oblek vypadal, jako by byl stál spoustu peněz a jako by v něm spal.

Lhostejně mrkl po Jean Adrianové a řekl, aniž vyndal cigaretu z úst: "Někam se zaparkujte, děvenko. Ahoj, Malverne. Dej mi tu bouchačku, Lefty, a vy hoši zase vypadněte dolů."

Dívka přešla klidně na druhou stranu místnosti a posadila se na dřevěnou kuchyňskou židli. Muž na posteli vstal a položil luger na kuchyňský stůl k lokti velkého muže. Pak tři pistolníci sešli po schodech dolů a dveře nechali otevřené. Velký muž se dotkl lugera, pohlédl na Malverna a řekl sarkasticky: "Já jsem Doll Conant. Třeba se na mě ještě pamatujete?"

Malvern stál uvolněně u kuchyňského stolu, nohy rozkročené, ruce v kapsách svrchníku, hlavu lehce zvrácenou. Přimhouřené oči měl ospalé, ale velmi chladné. Řekl: "Jistě. Kdysi jsem pomohl tátovi, aby vám přiřílil jediné obvinění, z kterého jste se nedokázal vyvlíknout."

"Kdepak, dokázal, nádivo. Odvolací soud mě osvobodil."

"Tentokrát to třeba vyjde," prohodil Malvern netečně. "Z únosu se dneska v tomhle státě člověk tak snadno nevyvlíkně."

Conant se zazubil, aniž pohnul rty. Tvářil se jízlivě, ale současně i dobromyslně. "Přeci se nebudem hádat! Musíme si něco vyříkat a sám dobře víte, že ta vaše poznámka zrovna moc nesedí. Posadte se – nebo raději se napřed mrkněte na doličný předmět číslo jedna. Ve vaně za váma. Jo, jen se tam mrkněte. Pak si mužem všechno důkladně probrat."

Malvern se obrátil, šel k překližkovým dveřím a prošel jimi. Ze zdi čouhala žárovka, pod ní vypínač. Malvern jím otočil a naklonil se nad vanu.

Na několik okamžiků strnul a zadržel dech. Pak velmi pomalu vydechl, natáhl dozadu levou paži a dveře téměř úplně přirazil. Pak se nad vanu naklonil ještě hlouběji.

Byla dost dlouhá, aby v ní mohl ležet natažený člověk. A taky v ní ležel, na zádech. Byl úplně oblečen, včetně klobouku, ačkoli ten nevypadal, jako by si ho ten člověk nasadil sám. Měl husté prošedivělé hnědé kudrnaté vlasy, na obličej krev a vedle pravého koutku levého oka vydloubnutou červeně lemovanou díрку.

Byl to Shenvair a byl už hezkou chvílí po smrti.

Malvern se nadechl a pomalu se napřimil. Vzápětí se naklonil ještě níž, až mohl nahlédnout do prostoru mezi vanou a zdí. Dole v prachu se něco modře a kovově lesklo. Modrý kov revolveru, revolveru, jaký měl Shenvair.

Malvern se rychle ohlédl. Nepatrně pootevřenými dveřmi bylo vidět část podkrovní místnosti, začátek schodiště, jednu z Conantových nohou, pevně a klidně spočívající na koberci pod kuchyňským stolem. Pomalu spustil ruku dolů za vanu a vylovil zbraň. Ve čtyřech otevřených komorách se leskly ocelové pláště nábojů. Malvern rozepnul sako, revolver zasunul za pás, utáhl řemen a zase sako zapnul. Pak vyšel z koupelny a pečlivě za sebou zavřel dveře.

Doll Conant ukázal na židli na protější straně stolu. "Posadte se."

Malvern mrkl po Jean Adrianové. Hleděla na něho s jakousi přísnou zvědavostí, oči temné a bezvýrazné v křídově bílém obličej pod černým kloboukem. Kývl na ni a lehce se pousmál. "Je tam pan Shenvair, andílku. Potkala ho nehoda. Je – mrtev."

Dívka na něho upřeně hleděla a nehnula ani brvou. Pak jí projelo prudké zachvění. Opět na něho mlčky pohlédla. Malvern se posadil na židli proti Conantovi. Ten si ho změřil, přidal koufícího špačka ke sbírce na bílém tácku, škrtl zápalkou po celé délce kuchyňského stolu a zapálil si další cigaretu. Několikrát zabafal a lhostejně prohodil. "Jo, je mrtvej. Odbouchl jste ho vy."

Malvern lehce zavrtěl hlavou a usmál se. "Ne."

"Uspořte si to culení, kamaráde. Odbouchl jste ho. Perrugini, ten taliánskej funebrák odnaproti, je majitelem tohohle baráku a sem tam ho pronajímá spolehlivějším lidem, co se potřebujou někam na chvíli uklidit. Náhodou to je můj kámoš a prokazuje mi dobrou službu u jinejch Taliánů. Pronajal ho Shenvairovi. Neznal ho, ale Shenvair měl spolehlivý doporučení. Dneska večir uslyšel tady střílení, vykoul z okna a zmerčil nějakýho chlápka, jak se žene k autáku." Malvern znovu zavrtěl hlavou. "Jenže já ho nezastřílil, Conante."

"Tak mi to dokažte...! Ten Talián sem přiběhl a našel Shenvaira na schodišti mrtvýho. Vytáhl ho nahoru a nacpal do vany. Zřejmě takovej bláznivej nápad kvůli krvi. Pak ho prořacoval, našel policejní průkazku a licenci soukromýho detektiva a to ho vyplašilo. Zatelefonoval mi, a když mi řekl jméno, přihnal jsem se jako velká voda."

Conant domluvil a nespouštěl z Malverna zrak. Malvern se ho velmi tiše otázel: "Slyšel jste o tom střílení dneska večer u Cyrana?"

Conant přikývl.

Malvern pokračoval: "Byl jsem tam s kamarádem, mláďencem z mého hotelu. Krátce před tím střílením mě Shenvair praštil do brady. Ten mláďenec jel za ním až sem a tady po sobě vystřelili. Shenvair byl opilý a vystrašený a vsadil bych se, že vypálil první. Ani jsem nevěděl, že ten mláďenec má zbraň. Shenvair ho střelil do břicha. Chlapec se dostal domů a tam skonal. Nechal mi vzkaz. Mám ho tady."

Po chvíli Conant řekl: "Shenvaira jste zabil vy, anebo jste si k tomu najal toho kluka. A povím vám proč. Chtěl něco trhnout na tom vašem vydírání a Courtwayovi všechno vyklopil."

Malvern se zatvářil překvapeně. Trhl hlavou a pohlédl na Jean Adrianovou. Ta se předklonila a dívala se na něho, obličej zrudlý, v očích třpyt. "Promiňte, andílku – špatně jsem vás odhadla," zašeptala jemně.

Malvern se pousmál a obrátil se zpátky ke Conantovi. Řekl: "Myslela si, že jsem to vyklopil já. Kdo je Courtway? Že by vám ten kalifornský senátor zobal z ruky?"

Conant trochu pobledl. Velice opatrně odložil cigaretu na tácek, naklonil se přes stůl a pěstí uhodil Malverna do úst. Vratká židle se překotila a Malvern narazil hlavou na podlahu kuchyně.

Jean Adrianová rychle vstala a ostře sklapla zuby. Zůstala nehnutě stát. Malvern se překulil na bok, vstal a postavil židli na místo. Vytáhl kapesník, oťel si ústa a podíval se na něj.

Na schodech zadupaly kroky a albín vstříhl do pokoje úzkou hlavu a po ní pistoli. "Potřebujete pomoc, šéfe?"

Aniž na něho pohlédl, řekl Conant: "Vypadni – a zavři ty dveře – a zůstaň venku!"

Dveře zaklaply. Albínovy kroky zanikly dole na schodišti. Malvern položil levou ruku na opěradlo židle a pomalu jí po něm přejížděl sem a tam. V pravé ruce držel dál kapesník. Rty mu začínaly opuchávat a dostávat tmavou barvu. Oči mu spočinuly na lugu u Conantova loktu.

Conant zdvihl cigaretu a vložil ji do úst. Řekl: "Vy si možná myslíte, že tomu vydírání budu fandit. Kdepak, kamaráde. Já vám ho shodím, a to tak, aby zůstalo shozený. A vy mi hezky vycinkáte, co všechno víte. Mám v přízemí tři mláďence, co si potřebujou protáhnout údy. Tak račte klopit!"

Malvern odpověděl: "Prosím – jenže vaši mláďenci jsou v přízemí." Zastrčil kapesník pod plášť. Když vytáhl ruku, měl v ní modrý revolver. Řekl: "Vezměte ten luger za hlavě a přistrčte mi ho přes stůl tak, abych na něho dosáhl."

Conant se nepohnul. Oči přimhouřil do úzkých štěrbin. Cigaretu v tvrdých ústech cukla jenom jednou. Lugu se nedotkl. Za chvíli řekl: "Hádám, že víte, jak to s váma teďka dopadne?"

Malvern lehce potřásl hlavou. Řekl: "Třeba mi na tom ani nijak zvlášť nezáleží. A kdyby k tomu snad mělo dojít, tak vás ujišťuju, že vy už o tom vědět nebudete."

Conant z něho nespouštěl zrak a nehýbal se. Hleděl na něho drahnou chvíli, i na modrý revolver. "Kde jste ho sebral? Copak vás ti pitomci neprořacovali?"

"Prořacovali. Tohle je Shenvairův revolver. Váš taliánský přítel ho nejspíš odkopl za vanu. Neopatrnost."

Conant natáhl dva tlusté prsty, otočil luger a odšoupl ho na druhý konec stolu. Přikývl a netečně řekl: "Tuhle partii prohrávám. Mohlo mě to napadnout. Budu s tím teda muset vyrukovat já."

Jean Adrianová rychle přešla přes místnost a u stolu se zastavila. Malvern se natáhl přes židli, levou rukou uchopil luger, strčil ho do vrchní kapsy svrchníku a ruku tam nechal. Ruku s modrým revolverem opřel o opěradlo židle.

Jean Adrianová se zeptala: "Kdo je tenhle muž?"

"Doll Conant, místní gangsterský boss. Senátor John Myerson Courtway prosazuje jeho zájmy v senátu státu Kalifornie. A senátor Courtway, andílku, je ten muž na fotce, co stojí na vašem psacím stole. Ten muž, o němž jste řekla, že je váš otec a že je mrtvý."

Dívka velmi klidně odpověděla: "On je mým otcem. Věděla jsem, že není mrtvý. Vydírám ho – chci na něm sto tisíc dolarů. Shenvair, Targo a já. Nikdy se s matkou neoženil, jsem nemanželská dcera. Ale stejně jsem jeho dítě. Mám práva a on je nechce uznat. K matce se choval hnusně, opustil ji a nedal jí ani cent. Mě nechává už kolik let sledovat detektivy. Jedním z nich byl Shenvair. Poznal mě fotky, když jsem sem přijela a seznámila se s Targem. Rozpomněl se, odjel do San Franciska a opatřil mi opis křestního listu. Mám ho tady."

Zatápala v kabelce, ohmatala podšívku a zatáhla za zip malé kapsičky. Pak vytáhla složený list. Hodila ho na stůl.

Conant se na ni podíval, natáhl ruku po listu, rozložil ho a přečetl. Zvolna řekl: "Tohle nic neodkazuje."

Malvern vytáhl levou ruku z kapsy a hrábl po listině. Conant mu ji přistrčil. Byl to ověřený opis křestního listu, datovaného v roce 1912. Bylo v něm zaznamenáno narození dítěte ženského pohlaví, Adrianu Gianni Myersonové, dcery Johna a Antoníny Gianni Myersonových. Malvern upustil list zpátky na stůl. Řekl: "Adriana Gianni – Jean Adrianová. Tím na to Shenvair kápl, Conante?"

Conant zavrtěl hlavou. "Shenvair dostal vítr. Práskl to Courtwayovi. Měl nahnáno. Proto si vybral tenhle úkryt. Myslel jsem si, že kvůli tomu ho odbouchli. Targo to udělat nemohl, protože je pořád ještě v lapáku. Možná že jsem vás přece

jen špatně odhadl, Malverne."

Malvern na něho netečně pohlédl a nic neřekl.

"Je to má vina. Za všechno můžu já," ozvala se Jean Adrianová pevným hlasem.

"To celé bylo pěkné svinstvo, konečně to vidím. Chtěla bych senátora navštívit, omluvit se a říct mu, že o mně už nikdy neuslyší. Chci, aby mi slíbil, že Targa nechá na pokoji. Smím?"

"Můžete dělat, cokoli chcete, andílku," řekl Malvern. "Mám dva revolvery, které k tomu dávají souhlas. Ale proč jste tak dlouho čekala? A proč jste s tím nešla k soudu? Jste v show businessu. Byla by to pro vás publicita jako hrom – i kdybyste ten proces prohrála."

Dívka se kousla do rtu a řekla tichým hlasem: "Matka vlastně nikdy nevěděla, čím opravdu byl, dokonce ani neznala jeho celé jméno. Pro ni to byl John Myerson. Nevěděla jsem to ani já, dokud jsem nepřijela sem a náhodou neuvíděla jeho fotku v místních novinách. Změnil se, ale ten obličej jsem poznala. A samozřejmě jeho první dvě jména..."

Conant na ni pohrdavě vyjel: "Nešla jste proti němu otevřeně, protože zatraceně dobře víte, že nejste jeho dcera, že vám to vaše máma namluvila jako každá tuctová coura, když vidí, že přišla o tučný sousto. Courtway tvrdí, že to může dokázat a že to taky dokáže, a vás pošle tam, kam patříte. A věřte mi, děvenko, Courtway je pořádně tvrdohlavý mezek, kterej klidně vyhrabe dvacet let starý skandál, jen aby dokázal svý, i kdyby si tím měl zničit kariéru."

Conant vztekle uhasil cigaretu a dodal: "Stálo mě spoustu peněz, abych ho dostal tam, kde je, a já ho tam udržím. Proto jsem se do toho vložil. Nic pro vás z toho nekouká, děvenko. A teď vás trochu zmáčknu. Hezky tady z města vypadnete, a ne abyste se vrátila! A pokud jde o toho vašeho dvoupistolového kámoše – třeba o tom opravdu nic nevěděl, jenže teďka ví a tím se v tom veze taky."

Conant bouchl do stolu, opřel se a klidně hleděl na modrý revolver v Malvernově ruce.

Malvern pohlédl Conantovi do očí a tichounce se zeptal: "Ten gauner dnes večer u 'Cyрана' – to náhodou nebyla vaše představa o tom, jak někoho zmáčknout, Conante, nebo ano?"

Conant se kysele ušklíbl a zavrtěl hlavou. Dveře ke schodišti se malinko, tiše pootevřely. Malvern to neviděl. Hleděl na Conanta. Viděla to ale Jean Adrianová. Oči se jí rozšířily a couvla s vyděšeným výkřikem, kterým strhla Malvernův pohled k sobě.

Do dveří neslyšně vklouzl albín s napřaženou pistolí. Červené oči se mu leskly, ústa měl roztažená ve výhrůžný úšklebek. Řekl: "Ty dveře jsou dost tenký, šéfe. Dával jsem tak trochu bacha. Nevadí...? Pusť tu bouchačku, bráško, nebo vás oba rozstřílím na cucky."

Malvern se pootočil, rozevřel pravou dlaň a pustil modrý revolver na prošlapaný koberec. Pokrčil rameny a široce rozpráhl paže, aniž pohlédl na Jean Adrianovou.

Albín se odlepil od dveří, pomalu přešel místnost a přiložil pistoli Malvernovi k zádům. Conant vstal, obešel stůl, vytáhl Malvernovi z kapsy luger a pohoupal ho v ruce. Pak bez jediného slova, aniž změnil výraz, jím uhodil Malverna přes čelist.

Malvern zavrával, jako by byl opilý, a zhroutil se bokem na podlahu. Jean Adrianová vykřikla a rozehnala se po Conantovi. Ten ji odstrčil, přehodil si pistoli do levé ruky a dlaní ji tvrdě udeřil přes tvář. "Uklidněte se, děvenko. Už jste si svý legrace užila."

Albín přistoupil ke schodišti a zavolal dolů. Do místnosti vešli oba pistolníci, zastavili se a pobaveně se usmívali. Malvern na podlaze se nehýbal. Za chvíli si Conant zapálil další cigaretu a zaklepal kotníkem na desku stolu vedle křestního listu. Drsným hlasem prohlásil: "Tady děvanka chce mluvit se starým pánem. Dobrý, ať si s ním promluví. Půjdem tam všichni. V týhle věci pořád ještě něco smrdí."

Pozdvihl zrak a pohlédl na podsaditého chlapíka. "Ty a Lefty pojedete na direkci, vysekáte Targa z lochu a co nejrychleje ho dovezete k senátorovi. A hod'te sebou, chlapci!"

Oba pistolníci sešli po schodech dolů. Conant shlédl na Malverna, lehce ho kopl do žeber a tak dlouho ho do nich kopal, až Malvern otevřel oči a pohnul se.

(9)

Vůz zarazil na vrcholu kopce před vysokými dvoukřídlovými vraty z tepaného železa, za nimiž stál malý domek. Dveře domku byly dokořán a ve žlutém světle stál vazoun v plášti a klobouku, hluboko staženém do čela. Pomalu vyšel ven do deště, ruce v kapsách. Déšť mu stékal po nohou a albín se opřel o sloupek vrat, cvakaje zuby. Vazoun se zeptal: "Co chcete? Poslouchám."

"Hod' kostrou, bráško. Pan Conant chce navštívit tvýho šéfa."

Muž za vraty si odplivl do mokré tmy. "A má bejt? Copak nevíte, kolik je hodin?"

Conant pojednou otevřel dvířka auta a přešel ke vratům. V prostoru mezi hlasy a autem šuměl déšť. Malvern pomalu otočil hlavu a poklepal Jean Adrianovou na ruku. Prudce mu ji odstrčila. Zašeptala: "Blázinku... ach, vy blázinku!" Malvern vzdychl.

"Báječně se bavím, andílku. Báječně."

Muž za vraty vytáhl klíče na dlouhém řetízku, odemkl a otevřel vrata dokořán, až zarachotila v závěsech. Conant a albín se vrátili k vozu. Conant se zastavil s podpatkem zaháknutým na stupátku. Malvern vytáhl z kapsy velkou plochou láhev, ohmatal ji, jestli neutrpěla újmu, a odšrouboval uzávěr. Napřáhl ji k dívce. "Dejte si na kuráž."

Neodpověděla mu, nepohnula se. Malvern se napil sám, láhev zastrčil a přes Conantova široká záda pohlédl na rozlehlý park zmáčených stromů a hrozen osvětlených oken, který jako by visel na obloze.

Z kopce k nim sjížděl vůz, probodával reflektory vlhkou tmou, zábočil k sedanu a zastavil vedle něho. Conant k němu přistoupil, vstrčil hlavu dovnitř a něco řekl. Vůz zacouval, obrátil se zpátky na příjezdovou cestu, šplouchl světly na zed' parku, zmizel a znovu se objevil na konci příjezdové cesty jako bílý ovál, tvrdě se odrážející od kamenného

podjezdu pro kočáry.

Conant nasedl do sedanu a albín vjel za druhým vozem na příjezdovou cestu. Nahoře na kulatém vybetonovaném parkovišti, lemovaném cypřiši, všichni vstoupili.

Velké dveře, k nimž vedlo několik schodů, byly otevřené a v nich stál muž v županu. Targo, pevně svíraný dvěma muži, právě stoupal po schodech. Neměl ani klobouk, ani plášť, a jeho rozložitá postava v bílém saku se obrovitě tyčila mezi oběma pistolníky.

Ostatní ho následovali vzhůru po schodech. Komorník v županu je zavedl halou, na jejíchž stěnách visely vedle sebe portréty něčích předků, a pompézním malovaným foyerem do další chodby a do dřevem vykládané pracovny s tlumenými světly, těžkými závěsy a hlubokými koženými křesly.

Za velkým tmavým psacím stolem, umístěným ve výklenku, který tvořily nízké, vyčnívající police s knihami, stál nezvykle vysoký hubený muž. Jeho bílé vlasy byly tak husté, že tvořily jednodušnou hmotu. Měl malá, přímá, zatrpklá ústa, černé mělké oči a bílý vrásčitý obličej. Trochu se hrbil a jeho téměř nepřírozeně vyzáblá postava byla zahalena do modrého manšestrového županu lemovaného saténem.

Komorník zavřel dveře a Conant je znovu otevřel a kývl bradou na oba muže, kteří přivedli Targa. Odešli. Albín se postavil za Targa a vrazil ho do křesla. Targo se tvářil netečně, nezapně. Na tváři měl špinavou šmouhu a v očích omámený výraz.

Dívka se k němu rozběhla a řekla: "Bože, Dukeu – jsi v pořádku, Dukeu?"

Targo na ni zamžoural a krůvě se usmál. "Takže tys to teda práskla, co? Nestarej se, je mi prima." Hlas mu zněl nepřírozeně. Jean Adrianová od něho odstoupila, posadila se a schoulila se, jako by jí bylo zima.

Vysoký muž se chladně rohlédl po všech přítomných a netečně řekl: "Jsou toto ti vyděraci – a bylo nezbytné přivést mi je sem uprostřed noci?"

Conant ze sebe setřásl plášť a hodil ho za lampu na podlahu. Zapálil si novou cigaretu a stál rozkročen uprostřed místnosti, rozložitý, tvrdý, drsný chlapík, jistý sám sebou. Řekl: "Tahle dívka chtěla s vámi mluvit a omluvit se vám a slíbit, že už nebude vyvádět. Ten chlápek v zmrzlinářském saku je Targo, ten boxer. Trochu si dneska večer pohrál v jednom nočním lokálu s bouchačkou a na direkci tak mlátil kolem sebe, že do něho nacpali prášky na spaní, aby ho uklidnili. Ten druhý je Ted Malvern, kluk starýho Marcuse Malverna. Co on s tím má společného, to ještě nevím." Malvern se suše ozval: "Jsem soukromý detektiv, senátore. Zastupuji tady zájmy své klientky, slečny Adrianové." Zasmál se.

Dívka k němu prudce vzhlédla, pak sklopila zrak na podlahu u svých nohou.

Conant zabručel: "A Shenvaira, toho, co jste o něm informované, někdo odbouchl. My to nebyli. To se ještě musí vyjasnit."

Vysoký muž chladně přikývl. Usedl k psacímu stolu, uchopil pero z husího brka a polechtal se jím v uchu. "A jak by se podle vás měla tato záležitost vyřídit, Conante?" nadhodil tlumeným hlasem.

Conant pokrčil rameny. "Nejsem třasořítka, senátore, ale tohle bych vyřídil legální cestou. Promluvte se státním návladním, ať je dá za mříže pro podezření z vydírání. Vymyslete si nějakou historku pro noviny, pak počkejte, až nad tím vyroste tráva. A potom dejte tyhle ptáčky vyvézt do sousedního státu a poradte jim, aby se už víckrát nevraceli – jinak že..."

Senátor Courtway se polechtal brkem na druhém uchu. "Mohli by mě zase napadnout, z dálky," řekl mrazivě. "Jsem spíš pro otevřené střetnutí, a pak je odkázat do mezí, kam patří."

"Před soud je postavit nemůžeme, Courtwayi. To by byl váš politický konec."

"Jsem už syt politického života, Conante. S chutí odejdu na odpočinek." Vysoký vyzáblý muž stáhl obličej do slabého úsměvu.

"Houby odejdete," zavrčel Conant. Prudce otočil hlavu a vyštěkl: "Pojďte sem, děvenko."

Jean Adrianová vstala, pomalu přešla přes pokoj a před psacím stolem se zastavila.

"Znáte ji?" vyjel Conant na Courtwaye.

Courtway hleděl drahnou chvíli na dívčin strnulý obličej a nehnul ani brvou. Pak položil brko na stůl, vytáhl zásuvku a z ní vyňal fotografii. Vzhlédl od fotky na dívku, zpátky na fotku a netečně řekl: "Tohle bylo pořízeno před mnoha lety, ale přesto je tu dosti značná podobnost. Asi bych neváhal prohlásit, že jde o stejný obličej."

Položil fotku zpátky na stůl a stejně neuspěchaným pohybem vytáhl ze zásuvky automatickou pistoli a položil ji na stůl vedle fotky.

Conant zažíral na pistoli. V ústech mu cuklo. Drsně řekl: "Tohle nebudete potřebovat, senátore. Poslyšte, ten váš nápad s otevřeným střetnutím je nanicovatej. Já z těchhle lidí vyrazím podrobný přiznání a tím je budem mít pod palcem. A kdyby snad s tím chtěli později vyrukovat znova, bude dost času rozmaširovat je parním válcem."

Malvern se pousmál a přešel po kobereci až k psacímu stolu. Řekl: "Rád bych se na tu fotografii podíval," znenadání se naklonil a sebral ji.

Courtway sáhl hubenou rukou po pistoli, pak ji tam nechal ležet. Pohodlně se opřel v křesle a hleděl na Malverna.

Malvern si fotografii pozorně prohlédl, odložil ji a tiše vyzval Jean Adrianovou: "Jděte si sednout."

Ta se obrátila, přešla zpět k svému křeslu a pomalu, unaveně do něho klesla.

"Mně se ten váš nápad s otevřeným střetnutím líbil, senátore. Je to bezproblémové, přímé a pro pana Conanta to je i zdravá změna politiky. Ale nikam to nepovede." Ťukl nehtem na fotku. "Tahle podobnost je pouze povrchní, nic víc. Podle mého tu vůbec nejde o stejnou dívku. Její uši mají jiný tvar a sedí níž. Její oči jsou blíže u sebe než oči slečny Adrianové, linie její brady je delší. Tyhle věci se nemění. Tak co vlastně máte? Vyděračský dopis. Možná, ale jeho autorství nemůžete nikomu přiřít, jinak byste to totiž už byl udělal. A jméno dívky? Náhodná shoda! Co tedy máte ještě?"

Conantův obličej ztvrdl jako žula, ústa se mu trpce sevřela. Hlas se mu trochu třásl, když řekl: "A co ten křestní list, který ta holka vytáhla z kabelky, chytrolíne?"

Malvern se slabě usmál a prsty si po straně promnul dolní čelist. "To vám přece nakukal Shenvair, ne?" nadhodil rýpavě. "A Shenvair je mrtev."

Conantův obličej se stáhl vztekem. Sevřel pěst a prudce vykročil. "Vy... vy zatracenej všiváku..."

Jean Adrianová seděla nakloněná kupředu a s široce rozevřenýma očima hleděla na Malverna. Také Targo na něho hleděl, rozpačitě se tlemil, ale oči měl bledé a tvrdé. I Courtway na něho hleděl. Jeho obličej byl zcela bez výrazu. Seděl povzneseně, klidně, nezúčastněně.

Conant se znenadání zasmál a luskl prsty. "Prima, zpívejte teda dál," zamumlal.

Malvern pomalu pokračoval: "Povím vám další důvod, pro který k žádnému otevřenému střetnutí nedojde. Vezměte si to střelení u 'Cyrana'. Ty výhrůžky, aby Targo prohrál bezvýznamný zápas. Toho zabijáka, co šel do pokoje slečny Adrianové, praštil ji obuškem a nechal ležet ve dveřích. Copak to nedokážete pochopit, Conante? Jste snad padlý na hlavu? Nedokážete si to všechno dát dohromady? Já ano."

Courtway se náhle naklonil kupředu, položil ruku na pistoli a prsty obemkl pažbu. Jeho černé oči byly jako otvory v bílé ztuhlé masce.

Conant se nepohnul, nepromluvil.

"Proč dostával Targo ty výhrůžky?" zeptal se Malvern. "Proč poté, co ten zápas neprohrál, za ním přišel pistolník do 'Cyrana', když noční klub není pro takovouhle zábavu zrovna nejvhodnějším místem? Protože byl u 'Cyrana' s dívkou a Cyrano byl jeho promotor, a protože kdyby se u 'Cyrana' něco semlelo, policie by se o těch výhrůžkách dozvěděla dřív, než by měla čas pustit se po nějaké jiné stopě. Proto. Ty výhrůžky měly krýt chystanou vraždu. Ve chvíli, kdy k ní mělo dojít, musel být Targo ve společnosti Jean Adrianové, aby ji ten pistolník zastřelil a přitom to vypadalo, že šel po Targovi. Byl by se ovšem pokusil oddělat i jeho, ale v první řadě by byl musel odbouchnout tu dívku. Ona byla pro celý případ dynamit. Bez ní by se stal zanedbatelným, ale pokud žila, vždycky mohlo dojít k zákonnému paternitnímu sporu, kdyby se to nedalo srovnat po dobrém. Když Shenvair dostal vítr, všechno vyzpíval, a tak jste se dozvěděl o té dívce a o Targovi. A Shenvair věděl taky o tom zabijákově, protože když se objevil u 'Cyrana' a já ho spatřil – a Shenvair věděl, že ho znám, protože mě slyšel, jak jsem o něm říkal Targovi – , pokusil se mě Shenvair zatáhnout do rvačky, aby mi zabránil zasáhnout."

Malvern se odmlčel a znovu si velmi pomalu, jemně začal mnout bradu. Přitom zespodu pozoroval Conanta. Ten velmi zvolna, velmi důrazně řekl: "Takovou hru já nehraju, kamaráde. Věřte si nebo ne – nehraju."

Malvern pokračoval: "Dávejte pozor. Ten zabiják mohl tu dívku zabít už v hotelu tím obuškem. Neudělal to, protože tam nebyl Targo a ten zápas ještě nebyl odboxován a celá námaha, vynaložená na krytí té vraždy, by přišla vniveč. Šel za ní do hotelu proto, aby se podíval, jak vypadá zblízka, když není nalíčená. Jenže byla z něčeho vystrašená a měla u sebe zbraň. A tak ji uzemnil a utekl. Šel si to jenom oklepat, pánové."

Conant opakoval: "Takovou hru já nehraju, kamaráde." Pak vytáhl z kapsy luger a spustil ruku podél boku.

Malvern pokrčil rameny a obrátil hlavu k senátorovi. S očima upřenýma na něj tiše řekl: "Věřím, jenže on ano. Měl motiv a nikdo by nevěřil, že by byl schopen takové hry. Splichtil to s Shenvairem – a kdyby to kikslo, jak se to taky stalo, Shenvair by byl zdrhl, a až by se toho domákla policie, byl by tu celou špinu vylízal kdo? – Náš ostrý hoch Doll Conant!"

Courtway se lehce usmál a zcela mrtvým hlasem řekl: "Ten mladý muž má velmi bujnou fantazii, jenže bezpochyby..."

Targo se vztyčil. Obličej měl jako strnulou masku. Pomalu pohnul rty a řekl: "Mně to připadá zcela jasný. Tak si myslím, že vám zakroutím krkem, pane Courtwayi."

Albín ho okřikl: "Sednout, chlape!" a zdvihl pistoli.

Targo se trochu pootočil a udeřil albína do brady. Ten se skácel dozadu a hlavou narazil na zeď. Pistole mu vyletěla z ochablé ruky a sklouzla po koberci.

Targo vykročil k psacímu stolu. Conant na něj pohlédl úkosem a nepohnul se. Targo ho minul tak zblízka, že se ho málem dotkl. Conant nehnul ani svaem. Velký obličej měl netečný, oči pod těžkými víčky přimhouřené do úzkých lesklých štěrbin.

Kromě Targa se v místnosti nikdo nepohnul. Pak Courtway zdvihl pistoli, prst na spoušti mu zbělel a zarachotil výstřel. Malvern rychle přeběhl místnost a postavil se před Jean Adrianovou, mezi ni a ostatní.

Targo pohlédl na své ruce. Tvář se mu zkroutila v pošetilý úsměv. Posadil se na podlahu a přitiskl si obě ruce na hrud'

Courtway pozdvihl znovu pistoli a nyní se pohnul Conant. Luger mu poskočil v ruce a dvakrát se z něho zakouřilo.

Z Courtwayovy ruky vytryskla krev. Pistole mu zapadla za psací stůl. Jeho dlouhé tělo jako by se sklopilo za zbraní.

Pak se převrátilo v půli a nad psacím stolem čouhala pouze shrbená ramena.

Conant houkl: "Vstaňte a nebuďte srab – vy jedna svíně proradná!"

Zpod psacího stolu se ozval výstřel. Courtwayova ramena zmizela. Za okamžik obešel Conant stůl, shýbl se a zase se napřímil. "Vpálil si ji do úst." řekl velmi klidně. "A já jsem přišel o svého čistýho senátora."

Targo spustil ruce z hrudi, překulil se bokem na podlahu a zůstal nehnutě ležet. Dveře pracovny se rozletěly. Stál v nich komorník, vlasy rozčuchané, ústa dokořán. Chtěl něco říct, ale spatřil zbraň v Conantově ruce a Targa zhrouceného na podlaze. Neřekl nic.

Albín se právě škrábal na nohy, mnul si bradu, ohmatával si zuby a potřásal hlavou. Pomalu se šinul podél zdi a sebral pistoli. Conant na něj houkl: "Z tebe se ale vyklubal fajnovej pistolník! Skoč k telefonu a zavolej Malloye – má noční službu. A hoď sebou!"

Malvern se obrátil, natáhl ruku a pozdvihl studenou bradu Jean Adrianové. "Svítá, andílku. A myslím, že přestalo pršet," řekl pomalu. Pak vytáhl svou nepostradatelnou láhev. "Dejme si loka – na pana Targa."

Dívka zavrtěla hlavou a skryla obličej do dlaní. Sirény se ozvaly teprve po dlouhé době.

(10)

Štíhlý, unaveně vypadající mládenec v bledě modré a stříbrné uniformě zadržel rukou v bílé rukavici zavírající se dveře a řekl: "Corkyho už vředy tak nebolí, ale do práce stejně nepřišel, pane Malverne. Dnes ráno se neukázal ani vrchní poslíček Tony. Někteří lidi se umějí narodit."

Malvern stál těsně u Jean Adrianové v koutě zdviže. Byli v ní sami. "To si myslíš ty," řekl.

Hoch zrudl. Malvern k němu přistoupil a poklepal mu na rameno. "Nevšímej si mě, synku. Probděl jsem celou noc u nemocného přítele. Tady máš, kup si druhou snídani."

"Jemine, pane Malverne! Já vás nechtěl..."

Dveře se otevřely v devátém patře a Malvern s Jean Adrianovou šli chodbou k číslu 914. Malvern vzal klíč, odemkl, zasunul klíč z vnitřní strany, přidržel jí dveře a řekl: "Pořádně se vyspěte a probudte se v růžové náladě. Vezměte si mou láhev a trochu si lokněte. Prospěje vám to."

Dívka prošla dveřmi a prohodila přes rameno: "Nechci alkohol. Pojdte na chvílku dovnitř. Chci vám něco říct."

Zavřel dveře a šel za ní. Přes celý koberec až k pohovce se táhl jasný pruh slunečního světla. Malvern si zapálil cigaretu a upřeně na ni hleděl.

Jean Adrianová si sedla, odhodila klobouk a pročísla si vlasy. Chvilí mlčela, pak pomalu, rozvážně řekla: "Bylo to od vás báječné, že jste kvůli mně tolik riskoval. Nechápu, proč jste to vlastně udělal."

"Na několik důvodů bych si dokázal vzpomenout, ale stejně nezabránilo Targově smrti. Za ni můžu svým způsobem já. A taky snad ne – nevyzval jsem ho přece, aby zakroužil senátoru Courtwayovi krkem!"

Dívka řekla: "Vy si myslíte, kdovíjaká jste tvrdá nátura, ale jste jenom velký ňouma, který se dobrovolně namočí do pěkného maléru kvůli první couře v trablech, která mu přeběhne přes cestu. Zapomeňte na to. Zapomeňte na Targa a zapomeňte na mě. Ani jeden z nás nestál za to, abyste mu věnoval trochu svého času. Tohle jsem vám chtěla říct, protože odjedu, jen jak mě nechají, a už se nikdy neuvidíme. Tedy – navždy sbohem!"

Malvern přikývl a civěl na slunce na koberci. Dívka pokračovala: "Víte, není pro mě nijak lehké, co vám povím. Nečekám soucit, když o sobě řeknu, že jsem coura. Prošla jsem už příliš mnoha postelemi, svlékala jsem se v příliš mnoha špinavých šatnách, příliš často jsem neměla co do úst, příliš často jsem se už vydávala za někoho jiného. Proto nechci mít nic společného s vámi, nikdy."

"Moc hezky to povídate. Pokračujte."

Rychle na něj pohlédla a vzápětí uhnula očima. "Nejsem ta Gianniová. Uhodl jste to. Ale znala jsem ji. Měli jsme spolu takový ubohý taneční výstup jako sestry Ada a Jean Adrianové v době, kdy se ještě sestry nosily. Ta jména jsme si vymyslely podle jejího. Neměly jsme úspěch, a tak jsme se přidaly k jedné kočovné revui a ta taky zkrachovala. V New Orleansu. Bylo to na holku trochu moc, a tak se otrávil sublimátem. Schovala jsem si její fotky, znala jsem totiž její příběh. A jak jsem se dívala na toho hubeného bezcitného chlapa a uvědomovala si, co pro ni mohl udělat, začala jsem ho nenávidět. Koneckonců byla jeho dcera. Ať vás ani ve snu nenapadne, že snad nebyla. Dokonce jsem mu psala dopisy a prosila ho, aby jí alespoň trochu pomohl, a podepisovala jsem je jejím jménem. Jenže zůstávaly bez odpovědi. Nakonec, po její sebevraždě, jsem ho tak nenáviděla, že jsem mu chtěla něco provést. A když se mi naskytla šance, přijela jsem sem."

Zarazila se, propletla pevně prsty a pak je prudce od sebe odtrhla, jako by si chtěla způsobit bolest. Pokračovala:

"Cyrano mě seznámil s Targem a ten zase se Shenvairem. Shenvair ty fotky poznal. Kdysi pracoval pro nějakou detektivní agenturu v San Francisku, která byla pověřena dohlížet na Adu. To ostatní už znáte."

"Zní to celkem věrohodně," řekl Malvern. "Stejně jsem se divil, proč jste se už dřív nepokusila dostat se mu na kobyliku. Chcete mi namluvit, že jste nechtěla peníze?"

"Ne. Jeho peníze bych byla beze všeho vzala. Ale peníze nebyly to nejhlavnější. Řekla jsem přece, že jsem coura."

Malvern se nepatrně pousmál: "Moc toho o courách nevíte, andílku. Jednou jste šlápla vedle a hned vás skřípli. To je vše. Ty peníze by vám stejně nebyly prospěly. Byly by to špinavé peníze. Vím o tom své."

Vzhlédla k němu a upřela na něho zrak. Sáhl si na tvář, cukl a řekl: "Vím to, protože takové peníze mám já. Táta je nashromáždil z úplatků za kontrakty na městskou kanalizaci a dlažbu, za udělování koncesí na zřízení heren, za obsazování míst, dokonce i z prostituce. Vydělal je všemi možnými špinavými způsoby, jakými mohou místní politikové vydělat peníze. A když je vydělal a nemohl už dělat víc než sedět a koukat na ně, zemřel a zanechal je mně. Ani mně nepřinesly žádnou radost. Pořád doufám, že mi ji jednou přinesou, ale zatím to ještě nevyšlo. A to proto, že jsem jeho syn, jeho krev, vyrostlý ve stejné stoce. Jsem horší než coura, andílku. Jsem chlap, který žije z podvodně získaných peněz, a dokonce si je ani sám nenakradl."

Zarazil se, odklepal popel na koberec a narovnal si klobouk na hlavě. "Nechte si to projít hlavou a neutečte mi moc daleko, protože já mám k dispozici všechn čas na světě a vám by to ani neprospělo. Byla by to mnohem větší švanda, kdybychom mohli utéct spolu."

Pooděšel směrem ke dveřím, zastavil se, mrkl dolů na slunce na koberci, rychle se ohlédl zpět na ni a vyšel ven.

Když se dveře zavřely, vstala, šla do ložnice a lehla si na lůžko tak, jak byla, v kožichu. Hleděla upřeně na strop. Po delší době se začala usmívat. Uprostřed usmívání usnula.

(1936)